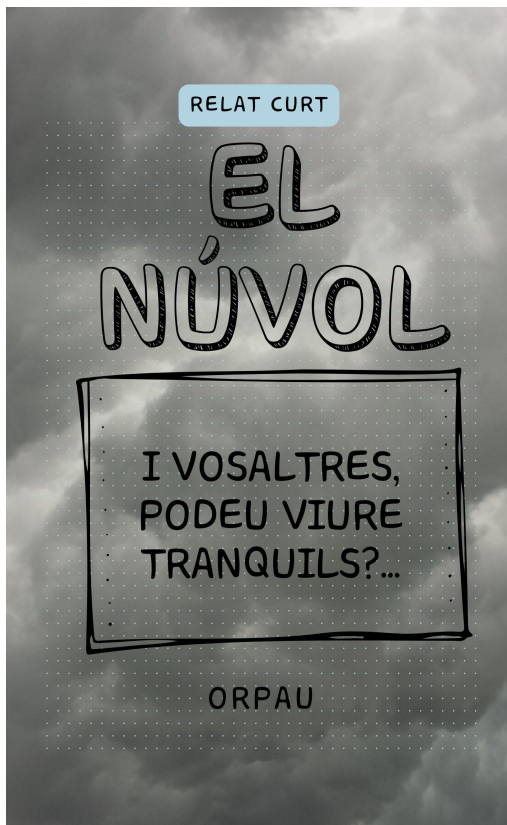

ORPAU

**ELS CRIMS DE
LA VÍDUA
BORDA**

ALTRES PUBLICACIONS

MÉS CONTINGUT A:

WWW.LECTURAENCATALA.CAT

Els crims de la vídua borda

ELS CRIMS DE LA VÍDUA BORDA

Copyright © 2024 ORPAU

Tots els drets reservats

Matinada del 13 d'agost de l'any 2010, Sant Boi de Lluçanès

Aprofitant la foscor de la nit va mantenir-se ocult darrere l'esbarzer de davant de casa l'Eulàlia. Estava nerviós. El discret murmuri que havia començat minuts abans era ara un fort xivarri que inundava els carrers del poble. Es va maleir. N'estava segur que la notícia de la seva fugida s'havia escampat com la pesta i que els tafaners de torn havien trotat fins a la plaça Nova per a trobar-se amb els qui allí jugaven un Bingo. Necessitat patològica tenien alguns de comentar la jugada; perquè vatua l'olla que a alguna gentussa d'aquell poble els agradava això de sortir a la fresca per a fer córrer la llengua, massa i tot els agradava. Coi de xafarders. Amb cura va donar una ullada. Suava. Tot s'havia descontrolat, tan fàcil que ho tenia i ara tot s'havia descontrolat. Va parar orella. Les sirenes de la policia s'apropaven. Si l'atrapaven, no podria acabar la feina i ho havia de fer, necessitava fer-ho perquè no tindria cap altra oportunitat, ja que tan bon punt l'enxampessin el tancarien, i aquest cop per sempre. No, era impensable de ser caçat abans de poder culminar la seva venjança.

Escopint odi contemplà les llums apagades de casa l'Eulàlia. Aquella mala pècora havia viscut una vida que no es mereixia i li havia arribat l'hora de passar comptes.

Sabia que hi eren a casa; les havia espiat a través de la finestra abans que apaguessin la llum. I gràcies a la xafogor nocturna, la qual obligava, qui no tenia aire condicionat, a tenir les finestres ben obertes, també sabia que havien discutit. L'Eulàlia prohibia l'Adriana que sortís: “ronda pel poble un perillós assassí”, li havia dit. Aquella hipòcrita...

De pressa va sortir de l'amagatall i va travessar el carrer. Va mirar a banda i banda. Seguia desert; avantatges de venjar-se durant la festa Major. De puntetes, va saltar la tanca de la casa per ràpidament dirigir-se a la paret est. S'ho jugava tot a l'esperança que l'Eulàlia, poc amant dels canvis, hagués mantingut la casa tal com ell la recordava... va donar una ullada, sí, semblava que tot continuava igual. Amb la rapidesa d'un expert i l'ajut d'unes petites tenalles, va aïllar la casa de qualsevol comunicació exterior per

després posar en marxa l'inhibidor de freqüència que duia a la butxaca; ningú podia posar en avis l'Eulàlia ni l'Adriana i els anys li havien ensenyat que tota precaució era poca.

L'Adriana, la filla de l'Eulàlia... va alçar la mirada cap a la seva finestra. Acabava de fer quinze anys, l'edat perfecta. Va bufar. Amb els altres no hi tenia cap vincle, amb ella sí. No l'havia vist créixer, però sí hi era quan va néixer, ja que tan bon punt l'Eulàlia va tornar de l'hospital, es va passejar per tot el poble per assegurar-se que ningú es quedava sense afalagar-li l'oïda; volia que tothom li digués que tenia una nena molt bonica. Per això li sabia greu matar-la, perquè aquest petit record era un lligam, fràgil, sí, però un lligam a la fi. Sí, sentia haver-ho de fer, perquè res de tot allò era culpa seva, però els altres havien pagat el seu deute i no podia fer excepcions.

Què li explicaria a l'Adriana?, fàcil, li diria que la seva mare ho va planejar tot, que intencionadament el va fer quedar com un dement i que, quan el poble li va girar l'esquena i el va perseguir a cop d'insults, va callar com una porca. I també li contaria que era ella, la gran Eulàlia, qui dirigia la bretolalla aquella nit i que va ser ella qui els embraví a cometre la traïció. Sí, li deixaria clar que va ser la seva mare qui va crear a la bèstia que ara tenia davant... O potser no li diria res tenint en compte que no el sentiria... no, no podia ser tan benèvol, fins i tot trobant-se inconscient havia de saber per què moria i que la culpa de tot la tenia la seva estimada mare... sí, ho havia de saber.

Intentant no fer soroll va empènyer la petita porta metàl·lica que donava accés al garatge. Des del seu amagatall l'havia vist entretancada. Aquesta Eulàlia... tan prudent i tan irresponsable alhora. En circumstàncies normals hauria agafat la noia al carrer, li hauria cobert la boca amb un mocador impregnat amb cloroform, recepta casolana, i, carregant-se-la a l'esquena, l'hauria ficat al maleter del cotxe per endur-se-la a la seva estimada prada; si bé aquella nit les circumstàncies no eren normals, atès que el buscaven per a capturar-lo tal com se sol fer amb les rates.

Durant un segon, després que les frontisses de la porta grinyolessin amb fluïxesa, es va quedar aturat. No semblava que ningú hagués sentit res.

En el seu cap tenia el planell de la casa dibuixat. Al primer pis, a part de la cuina, les dues cambres de bany, el menjador i la sala, hi havia dos dormitoris, però cap d'ells

estava ocupat. L'Eulàlia i l'Adriana dormien al pis de dalt, on, a una segona sala, se li sumava una tercera amb lavabo incorporat. Per sort no tenien mascotes. Les habitacions de mare i filla estaven separades, cadascuna en un extrem de la casa. Amb molta cura va pujar les escales; per a ser més silenciosos s'havia tret les sabates i caminava sols amb els mitjons. Va somriure en sentir la tranquil·la respiració d'aquella fastigosa. L'Eulàlia havia viscut sola des que el seu marit va fotre el camp deixant-la amb una mà al davant i una altra al darrere. Era una dona forta, però molt arrogant i això la feia ser insuportable. Tothom qui se li apropava, acabava fugint.

Mentre contemplava l'Eulàlia, dormint plàcidament, pensava en com haurien estat les coses si aquella nit, a aquella mala pècora, la supèrbia i el pànic no l'hagueren fet embogir. Potser el dimoni que dormia dins d'ell no s'haguera despertat i, de retruc, les seves víctimes estarien vives... va fer una ganyota de menyspreu entretant se sulfurava. L'Eulàlia era la responsable de totes aquelles morts, és clar que sí; perquè si no hagués passat tot allò que va passar, encara viurien; perquè si ell no hagués tingut aquella primitiva necessitat de venjança, mai haguera experimentat la sensació que ara cobejava. Ella era la culpable i havia de pagar! I ho faria, i tant que sí! L'endemà, tan bon punt es llevés al matí i descobrís la seva estimada Adriana, morta. Va sospirar interiorment, sí, per fi havia arribat el torn d'aquella malparida. Al llarg de tots aquells anys, l'angoixa pel dubte de si algun dia podria castigar-la se li havia menjat la paciència, perquè, a pesar de tenir-ho tot molt ben planejat i d'haver tingut molt de temps per a repassar el pla en la seva ment centenars o milers de vegades, l'oportunitat se li resistia. Com va poder, va ensordir la petita rialla que li vingué amb aquell pensament ensems una gran excitació li recorria l'esquena: «Sí, potser el moment s'ha fet esperar, però pagarà la pena, segur», va pensar assaborint els entranyables records que els seus altres crims li regalaren. Aquella satisfacció no tenia preu.

Va passar de llarg de l'habitació de l'Eulàlia per aturar-se davant la porta tancada de l'habitació de l'Adriana. Lentament, va posar la mà damunt la maneta i la va començar a baixar. Suava, excitat per aquell moment. Era feliç. I ho era, perquè en sentir l'adrenalina esclatant-li per les venes, va saber que l'havia encertat, que havia fet bé de no deixar-se endur pel desànim quan els canvis de darrera hora havien destarotat els

seus plans. Sort de l'odi que se'l menjava per dins, ja que sense ell... No, no podia esperar més. Era qüestió de salut, ella o ell. En altres circumstàncies...

De la butxaca del pantaló va treure una bossa de plàstic i de dins d'aquesta el mocador que va posar damunt la cara de l'Adriana tapant-li boca i nas. Ella no s'hi va resistir, no va tenir temps. Els dos o tres segons que la noia va tenir els ulls oberts, tan sols li van servir per saber que anava a morir, o per a intuir-ho. I aquesta mirada de terror va despertar en ell un sentiment de poder indescriptible. Sí, saber-se l'amo del destí d'aquella malaurada jove el feia sentir poderós; aquesta era la sensació que anhelava i cercava. Uns fumen, d'altres beuen o es llencen per un pont... ell necessitava el vigor que aquell poder li atorgava per a continuar endavant, ho havien d'entendre. Va acaronar els cabells de l'Adriana i es va apropar per a fer-li un petó al front. Va somriure tendrament. Ella no era una víctima, era una ofrena. Gràcies a ella, molts altres podrien sobreviure.

Es va agenollar al seu costat i, amb cura i a cau d'orella, li va donar les explicacions pertinents. Odiava haver-se vist obligat a fer-ho d'aquesta manera, ja que li semblava una gran falta de respecte envers l'Adriana, però no podia fer-hi res, la urgència del moment manava.

Amb tendresa li va retirar el rinxol que li queia pel front. I sospirà. Contemplar la serenor del rostre de la noia l'havia commogut i, durant un breu instant, dubtà... era tan jove... ella no s'ho mereixia... Llavors, imatges de com l'Eulàlia l'assenyalava amb menyspreu davant la gent del poble, i com se'n reia, i com es burlava, i com va gaudir batejant-lo com "*el boig del lluçanès*", el van bombardejar fins al punt de fer-li bullir la sang... no, no, no podia deixar-se dur per uns sentiments als quals aquella burxeta no hi tenia dret, havia de patir tant com havia patit ell i prou!

Amb ràbia va alçar la daga que duia al cinturó, l'havia comprada en un mercat medieval. El rètol que l'acompanyava resava: «l'arma de la covardia i la traïció». Era poètic. Un parell de gotes de suor van lliscar del seu front fins a la barbeta i va empassar-se la saliva. Altre cop dubtava. Era tan fàcil com abaixar el braç, però, dubtava, per què? L'Adriana era una de les poques ofrenes que havia conegut, sí, així i

tot, sabia que sense ella no podria assolir la pau que necessitava. Va sospirar profundament, va tancar els ulls i va carregar amb totes les seves forces...

Estimada Carla,

Perdona per haver-te matat. Som tan joves..., bé, jo soc jove, atès que tu ja no hi ets... et juro i prometo que al llarg d'aquest darrer any he lluitat amb totes les meves forces contra el desig de venjança, puix que no em considero una persona rancorosa, però, guaita, tu, que la ràbia i la ira per tot el que vaig passar per culpa vostra, no les he pogut domar i a la fi, m'han acabat derrotant. Per això ets morta.

Per què?, per què vas ser tan cruel? M'agradaves... tots vosaltres m'agradàveu... creia que érem amics, i llavors...

Tu has estat la primera de moltes més morts que vindran. I potser et preguntaràs, i per què jo?, doncs, per dues senzilles raons: primera, perquè al costat de l'Eulàlia vas ser la instigadora d'aquella falsa acusació i, segona, perquè ara mateix ets l'única de la colla que té l'edat perfecta, la resta s'ha fet «gran».

Els quinze havien de ser meravellosos, increïbles, el principi de moltes coses, ho recordes?, i vosaltres me'ls vau ennegrir. Pagareu tots, ho ben juro. Trobaré la manera d'arrabassar-vos la innocència que em vau prendre, perquè arrel de tot allò, la meua vida es va convertir en un infern i ho sabíeu, i no us va importar.

Fa dies que et vigilo, que et segueixo... no sents les meves passes al teu darrere? Calla, escolta..., m'apropo... aquest xiuxiueig que sents quan de nit i sola tornes cap a casa, soc jo que m'amago entre els esbarzers; de debò que no em veus?

Encara em fa gràcia el saltiró que vas donar quan et vaig tocar per darrere. I també la teua mirada de terror quan vas entendre qui era. Aquella nit no vas riure, mala pècora.

Reconec que em vaig recrear torturant-te, però és que t'ho mereixies. Cada tall, cada punxada van ser en record de totes les rialles i tots els dits assenyaland-me mentre mig nu i atordit corria pel poble per arribar a casa. Els teus gemecs eren música per a mi. T'explicaré un secret, el moment aquell en què les meves mans et

pressionaven la gola amb fermesa i vas saber que anaves a morir, i una llàgrima va rodolar pel teu rostre, ho recordes?... va ser superb, t'ho puc ben assegurar. Amb ell vas aplacar la meva set de venjança i te'n dono les gràcies.

Tanmateix, si creus que amb la teva mort n'he tingut prou, ni t' ho pensis. M'adelitaré el que em queda de vida veient com la teva família, aquella que tan bé va saber escampar merda sobre mi, passi els dies amb la incertesa de no saber què t'ha passat.

Bé, descansa en pau estimada Carla, si pots.

La vídua borda, 1988

2

Matinada del 12 d'agost de l'any 2010, Barcelona

Quelcom anava malament. L'Arnau ho va saber tan bon punt aquell fosc i ambigu malson el va despertar per a col·lapsar-li la ment amb un munt de borroses imatges sense sentit. Va agitar el cap. Necessitava desensopir-se i centrar-se. Notava els llençols xopats. Estava suat de cap a peus. Què havia estat aquell malson? Una promesa no es trenca així com així, ella ho hauria de saber. Per què havia tornat? No ho podia fer, el pacte va ser clar. Ella havia de marxar per sempre més. En aquell moment de la seva vida, amb vint-i-tres anys i a punt d'acabar la carrera de Biologia ambiental, necessitava totes les seves forces per a continuar endavant i ella era una distracció que no es podia permetre. Ella... va abaixar la mirada a la vegada que exhalava un breu sospir... ella..., ella li havia absorbit la vida.

Amb temença l'Arnau va passar els seus grans ulls color caramel per la petita habitació que li feia de llar, allà, a la residència d'estudiants de la Sagrera. El dit de llum que es colava per sota la porta li va servir de lot. Confirmat, estava sol. Agafant la tovallola que guardava a la tauleta de nit, va fer una primera eixugada de cabells. La mare sempre li deia que, tan alt i prim com era, si no s'arreglava els rínxols cada nit, l'endemà el cos li faria de pal per aguantar el cotó fluix de sucre que tindria al cap. Ell mai s'ho havia cregut, però no estava de més arreglar-se'ls per si de cas.

Havia estat un somni molt confús. Tanmateix, ella hi era, perquè la va veure, perquè el mirava... potser era una de les poques coses sobre aquell somni que tenia ben clar: ella el saludava dempeus davant el roure vell, l'arbre de més de vint metres d'alçada i un tronc impossible d'abraçar per no menys de tres persones, on havia passat tantes bones estones acompanyat de la seva gran amiga. I somreia. Per què?, per què somreia?

Va tancar els ulls per a recordar. Li va ser impossible. Les imatges venien i fugien sense donar-li temps a retenir-les. Va respirar profundament, concentració era el que necessitava. Va pensar en ella, què hi feia allà?, què hi feia a l'arbre?... i així, respirant a

compàs de les fulles del vell roure, en va aconseguir una clara imatge, talment el pogués tocar... si bé alguna cosa no encaixava, perquè en aquell somni el Roure de la Senyora semblava diferent. Ell sempre havia viscut la verdor que l'envoltava i ara, aquesta s'havia esvaït. On eren les blanques mates de sajolida? On s'havien amagat les grogues flors del fonoll? No, aquell no era el seu record d'infantesa... no, era impossible que els fidels companys del vell arbre l'haguessin abandonat.

Maleïda, Sira. Què hi feia al somni? No havia quedat clar que volia enterrar els darrers anys de la seva vida i que no tenia cap intenció de reviure'ls? Per què havia tornat?, no podia regressar sense permís i ho sabia.

—No, no, no!, no pot ser veritat—murmurava, retorçant amb ràbia els llençols—. És impossible, m'ho vas prometre; vas dir que em deixaries tranquil, que no tornaries mai més.

Com tantes vegades, va dirigir la mirada cap a la finestra i va sospirar. Enyorava la Sira, no ho podia negar. I potser sí que la manera en què va deixar de formar part de la seva vida no va ser la més correcta, però era ella o ell. Aquella intensa amistat havia acabat sent tòxica.

Es van veure per primera vegada un estiu, quan l'Arnau era un marrec de set anys. De llavors ençà, que s'havien fet inseparables. I es podria dir que va ser la gran influència que aquella petita tenia sobre ell, la que el va dur a estudiar entomologia o la carrera de les bestioles, com l'anomenava, ja que tenia l'esperança que d'aquesta manera l'entendria millor. Com n'estava d'equivocat! De pensament va reconèixer-ho: durant massa temps no havia tingut altra cosa al cap i aquest era un error que encara avui pagava.

Amb un trist somriure va contemplar el forat que ell mateix havia fet a la finestra perquè la seva amiga pogués venir a dir-li bona nit sempre que volgués. I ella ho feia. Sira, la meravellosa Sira. No ho podia negar, l'amor que sentia per ella encara era viu dins seu. Unes innocents pessigolles a l'estómac li van fer pensar què passaria si la tornava a veure un darrer cop...

—No, què fas, Arnau? No siguis imbecil! No pots caure altre cop a la trampa. Maleïda sigues, Sira!

D'una rampellada es va llevar per a tapar el petit forat de la finestra, perquè ella no podia regressar, estaria sempre en el seu cor, sí, perquè molts eren els records i sentiments que encara guardava, però no podia regressar. Va tornar al llit capcot i no es va poder estar de plorar mentre abraçava amb força el coixí. A què venia aparèixer ara d'aquella manera?

Respirava profundament quan la imatge del Roure de la Senyora sumit en una boira grisa i envoltat de corbs embogits, grillant de manera ensordidora, el va tornar a despertar. Papallones gitanes de sis punts rondaven alegrament un camp de vídues bordes i al mig de totes elles, ella... bonica com sempre, somreia.

L'Arnau va mirar cap a la finestra a la vegada que un neguit li agitava el cor. Allò era un presagi. La Sira l'advertia, quelcom anava malament, és clar!, per què si no havia tornat?

Esubefegant i amb passes vacil·lants, va anar cap a l'escriptori. Les mans li tremolaven quan va agafar el bloc que usava per a escriure tot allò que li passava pel cap. Aquell era un truc que havia après d'un company d'estudis: «quan et bloquegis, escriu, ja veuràs com aviat el cervell s'activa i els nervis marxen».

«Foc, sang, silenci», això és el que va anotar abans que li vinguessin al cap els pares... els pares!, com no hi havia pensat?

Sobtadament, una ansietat li accelerà la imaginació i de seguida va agafar el telèfon per a trucar-los. Un to, dos... després del cinquè va saltar la bústia de veu. Els va trucar al mòbil, però tampoc va haver-hi resposta. On eren?, havia de parlar amb ells. Necessitava parlar amb ells.

Va mirar el forat de la finestra. Què era aquella sensació?, què era allò que li escaldava l'estómac?

Va posar rumb al poble tan bon punt es va vestir.

3

Conduïa en silenci. Massa temps la seva vida havia estat lligada a la Sira. Aquella petita va trastocar el seu món i de quina manera!

L'estiu que tot va començar va ser un dels més calorosos dels darrers anys a Catalunya. Feia poc que havien arribat a la casa que els seus avis tenien a Sant Boi de Lluçanès i ell frisava per remullar-se a la piscina. Recordava contemplar l'aigua des del segon pis, embruixat pel vaivé de les petites onades que es formaven cada cop que un xic de brisa acarona les fulles del cirerer, quan es va adonar del petit xipolleig en una de les cantonades de la piscina. Ell era i és un ferm defensor de la natura i per això no va dubtar a sortir corrents. Havia de salvar el petit insecte que lluitava per a sobreviure. Havia de ser ràpid. Segurament poques forces li quedaven. Va baixar tan de pressa les escales que gairebé acaba amb les dents a terra. I a batzegades va entrar a la cuina, davant la incrèdula mirada dels seus pares. De l'ensurt, al seu pare, en Lluç, li havia caigut la tassa de cafè al damunt. Tots dos van sortir corrents darrere d'ell. Li tenien prohibit anar a la piscina tot sol. Era molt perillós. Un cop allà el seu pare havia intentat apartar-lo de l'escala, però l'Arnau s'havia aferrat a ella i no va poder. A la fi, en Lluç es va adonar què passava. Amb un gest ràpid va agafar el recollidor de fulles i en un tres i no res la papallona, que feia estona que ja no xipollejava, va ser rescatada.

Aquell va ser el seu primer contacte, la primera vegada que va poder contemplar la bellesa indiscutible d'una zebrada.

L'Arnau va pensar que l'escalfor del sol li aniria bé i per això va col·locar l'insecte amb les ales eixarrancades damunt una tovallola que la seva mare li havia portat. Va fer-ho amb cura. Són bestioles molt delicades. Tanmateix, la papallona no es movia. El petit va mirar els seus pares demanant què fer. A l'escola els havien ensenyat algunes tècniques de reanimació, però la papallona semblava tan dèbil que no es podia arriscar a aixafar-la. L'Ona i en Lluç no van saber donar-li resposta. Pels seus caps sols discorria una única preocupació: l'Arnau era un nen massa emotiu, sovint superat pels seus propis sentiments. Segurament no haver pogut salvar la papallona l'afectaria negativament, o no, ningú ho podia saber.

El temps passava i la papallona no es movia. L'Arnau plorava.

I de sobte, un gairebé imperceptible moviment va capgirar la situació, talment els ànims. Les antenes de la papallona, porugues, titil·laven olorant l'entorn mentre buscaven el sol per a ubicar-se. El següent pas van ser les ales, però aquestes estaven xopes i li resultava pesat moure-les. Entretant, l'Arnau se la mirava encisat. Sempre li havien agradat les papallones, amb aquells colors tan vius i variats, amb aquella elegància amb la qual es movien. I aquell magnífic exemplar que tenia tan a prop, a tocar del seu nas, era una de les més maques que havia vist mai. Les franges negres que trencaven el blanc de les ales li van recordar una zebra.

Parlotejant sense parar l'Arnau es va quedar al seu costat; pel jardí volaven un munt d'ocellots famolencs i segurament més d'un ja la pensava d'aperitiu. Pacient, va esperar més de dues hores sota un sol infernal. Els seus pares li van portar un para-sol i una gorra, a més d'empastifar-lo de crema i de ruixar-lo convenientment cada pocs minuts.

Quan la bella papallona va estendre les ales i va aixecar el vol va ser el nen més feliç del món. Ho va fer elegantment, així com una pomposa damisel·la entraria dins un saló buscant ser el centre d'atenció. I aquí no va quedar, ja que la zeburada, d'afegitó, li va regalar alguns graciosos vols més per damunt la piscina. L'Arnau s'acomiadava amb la mà quan va desaparèixer entre els arbres fruiters de la casa.

—Adeu, bonica! Cuida't molt!

4

El rellotge de polsera, regal dels seus pares per les seves excel·lents notes, marcava les 6.38 h quan el sol començà tímidament a coronar una part de l'horitzó. Va respirar tranquil. Fins al moment no havia caigut en l'hora; normal que els pares no agafessin la trucada, estarien dormint. Es trobava a prop de Granollers. La veritat és que s'havia sorprès de recordar el camí, ja que feia massa temps que no passava per allà, de fet, si la memòria no li fallava, feia uns cinc anys que no havia tornat al poble, o sis, o set, bé, des que s'havia traslladat a viure a la residència, a Barcelona. La excusa principal que sempre posava era que els estudis l'havien pres d'ostatge, encara que la realitat era una altra i els seus pares ho sabien: n'estava fins al capdamunt de les mirades furtives dels veïns; que de dissimular en sabien poc i cada vegada que el veien xiuxiuejaven a les seves esquenes.

L'estómac li va rondinar. Des que havia sortit de la residència que només havia begut una mica d'aigua. De memòria va recordar un petit i familiar restaurant a la Garriga, a deu minuts d'on era, on sovint havia anat amb els pares. Sincerament, no n'estava segur del tot de l'adreça ni del nom, ell era petit i feia molts anys d'allò, però anava bé de temps i podia donar-hi un tomb per a veure si tenia sort.

Fent memòria altre cop es va preguntar què haguera passat si el seu pare no l'hagués aturat. Era una qüestió que sempre l'havia angoixat. Qui sap si tot no haguera estat diferent. Potser no hauria tingut una vida tan solitària i segur n'estava que mai l'hagueren acusat de la desaparició de l'Àgata i llavors tampoc hauria estat detingut... en fi, a hores d'ara tant hi feia escalfar-se el cap amb conjectures, no podia canviar el passat.

Un borinot esclafant-se contra el vidre el va transportar al moment en el qual el seu destí va quedar marcat per sempre.

Sí, va ser el seu pare qui el va aturar abans que la matés. Ell estava dinant i pensava que era una molesta mosca la que voletejava pel seu cap, atreta per l'olor de la carn, però, no, era la bonica papallona. Va somriure quan en Lluc li va assegurar que era

la mateixa i que segurament havia tornat per a donar-li les gràcies. Li va faltar temps per aixecar-se de la taula per a fer d'estàtua a la vegada que, intentant respirar tranquil·lament, estirava el braç amb la mà oberta, volia que l'insecte es posés en ella. I ho va fer. Amb la mateixa elegància amb la qual havia aixecat el vol, va acaronar-li el palmell. L'Arnau va riure tímidament per les pessigolles que la papallona zeburada li regalà en passejar-se pel seu braç, eren dolces i amoroses. Llavors va arribar al colze i va volar per quedar suspesa a sols un aire dels seus ulls. I va batre les ales suaument. Amunt i avall, avall i amunt.

Aquell petó de papallona encara avui el feia estremir...

D'improvís una forta olor de cremat, juntament amb crits de pànic li destarotaren la pau. Tot era fosc i una forta angoixa li oprimia el pit... el flash va durar uns segons i sort, ja que en tornar a la realitat va haver de donar dos mals cops de volant per a recuperar el control del cotxe. Què havia estat allò? Qui o què intentava obrir-se pas per la seva ment?

No va tenir temps de rectificar quan es va adonar que havia passat la sortida de la Garriga. Es va maleir. El batibull que tenia dins el cap li impedia concentrar-se. Necessitava un descans i per això va abandonar la C-17 pel primer camí que va trobar, una drecera on l'asfalt desapareixia per donar pas a pedres i terra. Allà es va aturar.

Probablement, girar cua i tornar a Barcelona, era el que havia de fer. Segurament tot era una trampa per a fer-lo tornar. Si hagués passat res, ja s'haguera assabentat. La gent d'aquell poble era molt tafañera.

L'Àgata... a qui volia enganyar?, ella era el principal motiu pel qual no volia tornar al poble. Si hagués estat amb ella... com i per què va desaparèixer?, qui li va fer mal? Sí, de primer el van culpar a ell i si bé ràpidament va ser exonerat, el poble va trigar a oblidar-ho. El miraven quan els passava pel costat, xiuxiuejaven o, directament, l'ignoraven. Els odiava. Tots pensaven que la seva relació amb la Sira no era natural. Què coi sabien ells de la Sira? Els feridors rumors i les ridícules històries creades per ments malaltes van ser els acusadors. Res més.

Un sospir amarg li va pujar fins a la gola, havien passat més de dos anys des que havia fet fora la Sira de la seva vida i, tot i saber que era necessari, li va fer mal que ella acatés la decisió sense lluitar; és que ni tan sols es va enfadar. Tothom qui diàriament burxava dins la seva ment es van penjar aquella medalla. Havia estat un pacient difícil, n'era conscient... tanmateix, encara guardava un secret que no van saber arrencar-li, i és que, tot i haver aconseguit que digués adeu a la Sira, no van fer que l'oblidés. Ella ja no el venia a visitar per a compartir els somnis, però l'Arnau sempre es preguntava on podia ser, si estava bé o, si més no, si encara pensava en ell... no havia deixat mai d'estimar-la i aquest secret moriria amb ell.

L'Arnau va tornar a mirar el rellotge. Encara era massa aviat per picar a casa els seus pares. No volia despertar-los. Els faria il·lusió veure'l altra vegada pel poble, això sí, però era massa aviat.

Amb suavitat va recolzar el cap al capçal del cotxe i es va deixar anar fins al punt d'endormiscar-se. Tornava a tenir set anys i revivia l'estiu en què va salvar la papallona. L'endemà d'aquell dia.

Recordava haver-se llevat feliç. Recordava, també, haver estat davant la finestra esperant el moment de poder baixar a la piscina. Aquella aigua cristal·lina de nou el temptava amb el suau vaivé. Va veure que els seus pares ja rondaven pel jardí i va baixar. La nit anterior havia fet una mica de vent i les fulles que havien caigut s'havien de recollir. Tan bon punt el van veure, van arribar les abraçades i el bon dia de rigor. Després el pare havia marxat a fer-li l'esmorzar. Ell es va quedar amb la mare. El terra encara era ple de fulles.

I mentre aixecava el rastell per segona vegada, la va veure. Allà, immòbil damunt les tovalloles preparades pel bany. Es va apropar amb cura de no espantar-la. Malgrat els esforços, però, el soroll en trepitjar una branca seca la va foragitar. I va aixecar el vol. De seguida l'Arnau va cridar que no marxés, que era ell. Li va prometre que mai li faria mal i, guaita, tu, que el va creure, perquè no sols va tornar, sinó que, a més, es va posar damunt la seva espatlla esquerra. I l'Arnau va unir les mans, talment formant un bol imaginari i ella s'hi va posar. Aleshores amb un xiuxiueig li va demanar que sempre

estigués amb ell. Que fos la seva amiga. I dit això, va obrir les mans per a deixar-la partir.

Aquella nit, va ser la primera vegada que va rebre la visita de la Sira.

Estimada Mònica,

Ahir va ser el teu torn... bé, més aviat el del teu germà petit, el dolç Dídac. M'honora dir-te que has estat la segona. Potser he trigat una mica, ho sé, però és que havia d'esperar que ell tingués l'edat perfecta, els increïbles quinze anys, els mateixos que tenia jo quan vas corroborar l'acusació de l'Eulàlia, ho recordes? M'ha sabut greu, de veritat, perquè no soc cap mala bèstia, jo, però no puc fer excepcions i tu ja eres massa gran; divuit com jo, oi?

Altra vegada m'he amagat a la foscor assetjant-vos en silenci. I no m'heu vist. Fa por, a que sí? No et fa cosa pensar que si en algun moment haguessis sabut que hi era, en Dídac podria estar viu? És un bon tema amb el qual escalfar-se el cap durant anys, oi, bonica?

Bé, explicar-te que durant aquestes setmanes he visualitzat escenaris, calculat opcions, analitzat mil i un riscos, i vull que sàpigues que no ha estat gens fàcil escollir el millor moment, perquè, siguem realistes, no tinc gaire experiència en això de les venjances i, encara que no ho sembli, s'ha de tenir tot ben preparat abans d'actuar, no fos cas que t'enxampin per una nimietat; amb tot, no et preocupis, bonica, que ja n'agafaré.

També t'explico que el vaig assaltar després de les classes d'anglès, bé, ja ho has de saber perquè no va tornar a casa i per això el busqueu. També que va plorar i implorar que el deixés anar, que va gemegar prometent que no li ho diria a ningú... santa innocència.

Pots estar tranquil·la, però, perquè vaig ser indulgent, ja que ell sols era l'instrument per arribar a tu i és per això que amb un únic tall al coll, precís i ràpid, tot va acabar... que, no!, que menteixo!... va patir i molt! Això sí, has d'estar orgullosa perquè va lluitar fins al darrer segon. I et juro que va intentar cridar el teu nom quan a cau d'orella li vaig xiuxiuejar que tot era culpa teva. Tanmateix, no va poder pronunciar paraula perquè, noia, s'estava ofegant amb la seva pròpia sang... Mòn... Mò... s'esforçava a dir entre convulsions i sotragades ... Mòn...

Malgrat tot, el millor no va ser veure'l morir sabent que tu patiries, no, el millor arriba ara, perquè la teva família i tu viureu amb la incertesa del seu destí, i els vostres plors seran una simfonia per a mi. Morireu pensant en ell. Moriràs pensant en ell! Aquesta és la meva venjança.

Ah!, un darrer regal per a tu... dir-te també que va morir amb odi als ulls, odi cap a tu. No és de novel·la?

La vídua borda, 1990

5

Matí del 12 d'agost de l'any 2010, Barcelona

Eren les 11.00 h del matí, minut amunt minut avall, quan va rebre la trucada. No s'ho podia creure. L'Arnau Nogué, pacient seu des que era petit, havia fugit del centre d'internament on va ser ingressat, per ordre judicial, després de ser trobat culpable de l'assassinat de la seva xicota, l'Àgata Serol, l'agost de l'any 1995; quan tot just acabava de fer vint-i-tres anys.

—Que, què?!, però què coi... com ha pogut passar? Com ha pogut sortir com si res? I com és que no m'aviseu fins ara? N'hi ha per a llogar-hi cadires! Sabeu que són més de les 11.00 h del matí, oi?, gairebé fa cinc hores que ha desaparegut!—va callar uns segons per escoltar la resposta. Amb seixanta-cinc anys a l'esquena, era una dona menuda de cabells curts i blancs, que no amagava el seu fort caràcter ni quan parlava per telèfon—és increïble, així que, com que no s'ha llevat per esmorzar, l'heu deixat dormir? De sobte us heu tornat ximples o què?

—Ens ho demana sovint. No sabem què ha pogut passar... crèiem que continuava dormint...com sempre...

—Calla, calla, que anem bé!—la Doctora Lia Sagarra movia el cap amb indignació. Aquella era la seva darrera setmana, ja que feia dies que havia signat la jubilació, i no es podia creure que acabaria la seva brillant carrera amb una taca tan negra—, ja podeu espavilar! Que no marxin ni els zeladors del torn de nit ni els infermers, vaig cap allà. Suposo que se us ha acudit trucar als mossos, oi? Déu n'hi do!

I dit això va penjar el telèfon.

L'Arnau, de trenta-vuit anys, era un home que mentalment havia quedat atrapat als vint-i-tres, la mateixa nit que va assassinar la seva xicota. Avui dia encara ningú havia aconseguit treure'n l'entrellat de què va passar aquella nit, ja que l'impacte d'aquells esfereïdors fets el va empènyer a una completa ruptura amb el món que l'envoltava, fins

al punt de crear una existència dissemblant a la real. Allà, dins d'aquell íntim univers seu, hi va viure fins feia dos anys, quan, gràcies a moltes sessions de teràpia, van aconseguir fer-lo tornar. Era una vida irreal, però tan autèntica per a ell, que era capaç no només d'estar contemplant un ocell, sinó d'escoltar-lo cantar o fins i tot tocar-lo, on en realitat hi havia una fulla moguda pel vent. Amb poc encert, alguns residents l'anomenaven el Quixot català. Val a dir, però, i sense ànims de sortir en defensa seva, perquè no en tenia cap, que el seu suplici venia de lluny, ja que havia passat gairebé tota la seva infància i gran part de l'adolescència, aguantant bromes i insults dels seus companys d'escola i les riotes d'una part del poble on la família tenia una segona residència.

Tenia la creença que avançaven... per què s'havia escapat?

El cas de l'Arnau va arribar a la Dra. Sagarra molt abans que tot això de la desaparició i l'assassinat de l'Àgata passés, va ser l'any 1981, amb nou anys acabats de complir. La primera impressió no va ser pas la de tenir davant un nen amb problemes greus, tímid sí, però com molts d'altres de la seva edat. Qui no s'ha trobat mai insegur amb nou-deu anys? També recordava els seus pares, l'Ona i en Lluc i com n'estaven de preocupats, perquè asseguraven que el seu fill sovint no volia quedar amb els amics ni anar a l'escola, i tot perquè s'havia aïllat darrere d'una amiga imaginària. I tampoc podia oblidar el que els hi havia dit: «No es preocupin, segur que no és res important. A aquestes edats qualsevol cosa els sembla una muntanya», ara es podia permetre somriure amargament... sí, i tan amargament, perquè quan es va adonar que aquell cas no era tan simple com es pensava, ja va ser massa tard...

Quan aquell dia l'Arnau va arribar a la consulta remenava nerviosament les mans. Anava capcot, semblava ben bé que l'haguessin enxampat fent una malifeta.

—Bon dia, Arnau—l'havia somrigut dolçament.

—Bon dia.

—Com va tot?

Ni va respondre ni es va moure de l'entrada ni va alçar la mirada.

—Vols passar i seure, si-us-plau?, au vinga, que no mossego...

El comentari li va resultar simpàtic a l'Arnau, perquè va somriure tímidament i va travessar la porta per acomodar-se a la cadira que la doctora li havia ofert. Ara bé, durant els primers cinc minuts, el nen no va dir mot. Ni tan sols la va mirar als ulls. Això sí, tot i que ella poques preguntes li va fer i si bé no va tenir cap resposta oral, l'expressió corporal de l'Arnau li va xerrar tot. Per com s'estremia quan li demanava per l'escola, per com abaixava la mirada quan volia saber què feia a l'hora del pati, a què jugava amb els companys, el nom dels seus amics... en fi, estava clar que aquell nen patia d'allò que avui dia s'anomena assetjament escolar; en aquella època «coses de nens». Picant pedra setmana rere setmana, va aconseguir enderrocar el fort mur que l'Arnau havia erigit en tall de defensa i així va descobrir que era blanc de moltes burles, perquè ni companys ni mestres entenien que la Sira era la seva amiga. Uns se'n reien d'ell, els altres l'humiliaven amb comentaris públics poc afortunats.

La Sira... Aquella va ser la primera vegada que va sentir a parlar d'ella, tot i que no va ser fins a principis de l'any següent, poc després de reprendre les classes del segon trimestre, que en va tornar a parlar. La família de l'Arnau s'havia traslladat a passar uns dies a la casa del poble i a ell no li havia agradat haver de tornar per a aquella sessió. El noi estava molt enfadat. Segons li va explicar: «no li havia agradat haver de tornar abans per culpa de l'entrevista, perquè havia hagut de deixar a la Sira i s'ho estaven passant molt bé». Li va dir que era injust perquè poques vegades podia estar amb ella i qui sap si ja no la tornaria a veure fins a la primavera i que tornar implicava tornar a l'escola, i que no volia anar-hi perquè ho passava malament.

—Arnau, això de l'escola ja ho hem parlat, recordes?, saps que ara ja hi ha molts professors vigilant que ningú et digui res, ja veuràs que tot serà diferent, no t'has de preocupar. I, aquesta Sira, qui és?, et ve de gust parlar una mica més sobre ella?

—No!

—Molt bé, més endavant potser. Igualment, si és tan amiga teva, suposo que tens el seu número i pots trucar-li quan vulguis, oi? Si li expliques que necessites aquestes xerrades per estar millor, segur que ho entendreà. Els bons amics fan això.

L'Arnau no va contestar. Es va limitar a encreuar els braços i arrufar el nas.

6

L'Arnau es va despertar de cop, exaltat per uns estridents sorolls.

—Però què...?!—va cridar mentre es passava la mà per la cara. S'havia quedat profundament adormit i ara estava confús—, què és aquest xivarri?

El rellotge marcava les 10.55 h. Havien passat tres hores des que havia aturat el cotxe. Va mirar a banda i banda, davant seu s'estenia una prada amb herbes de més d'un metre d'alçada que l'impedien veure res. Llavors va alçar la vista. Allà hi eren els culpables d'aquell escàndol: el munt de voltors que voletejaven per la zona. Va dubtar si baixar o no del cotxe, puix que aquelles aus eren de mal averany. Tanmateix, la curiositat el va vèncer. Si aquells ocells sobrevolaven la zona, era perquè alguna cosa es podria a la prada. Havia d'esbrinar què era.

Va agafar un senderó que rodejava la prada. Pel to marronós que havia adquirit la vegetació i la polseguera que aixecava a cada pas, es notava com de poc havia plogut les darreres setmanes. Va fer una ganyota de disgust al comprovar que a mesura que avançava, el caminal s'estrenyia més i més, i una segona quan a la fi va haver d'obrir-se pas amb les mans. La bardissa era espessa i la sensació de claustrofòbia, barrejada amb la calorada, el va fer marejar. I va ser llavors, quan encara es maldeïa per no haver-se quedat al cotxe, que li va arribar... així, de cop, després d'apartar un manyoc de fines fulles... aquella desagradable olor se l'incrustà al nas i gairebé vomita.

Se la va trobar de nassos. Allà, tombada fent una becaina damunt unes vídues bordes; les úniques que aportaven una mica de color a la zona. L'olor era nauseabunda. Una mescla de mort i claveguera que el tornà a marejar. Va agafar una branca i brandint-la va espantar els corbs que devoraven el cadàver. Al cel, els voltors planejaven grunyint a l'espera del seu torn. Poca cara li quedava a aquella pobra noia. Tenia els punys premuts. Com si hagués volgut conservar el seu darrer alè. L'Arnau va quedar atrapat en aquella imatge a la vegada que la seva ment fugia, i llavors es va veure de nit en mig d'un bosc, era dempeus al costat d'un cos sense rostre, inert i ensangonat... aquella escena li era familiar.

En tornar de la regressió, va fugir espavorit.

Va córrer cap al cotxe entrebancant-se amb tot allò que se li posava per davant. I un cop allà, va buidar l'estómac.

Va mirar a banda i banda. No semblava que l'hagués vist ningú.

Ni s'ho va pensar quan va engegar el cotxe, esfumant-se sense avisar la policia. No es refiava de la justícia... tenia la lliçó ben apresada de quan l'Àgata va desaparèixer. De seguida el van culpabilitzar per ser el seu xicot. Va ser humiliant alhora enutjós, perquè cap veí es va dignar a fer-li costat i ni tan sols quan es va demostrar la seva innocència, la cosa va canviar. Tenia les mirades i els xiuxiuejos gravats al cor. Els seus pares van passar-ho tant malament... pobres.

—Merda, tant de bo estigués la Sira aquí!—va bramà mentre es desfogava a cops amb el volant—ella segur que sabia què fer! Ella sempre sabia què fer!

La nit del dia que li va xiuxiuejar el seu desig de tenir-la sempre al seu costat, va aparèixer per primera vegada. Recordava aquell vespre amb tots els detalls. El dia havia estat molt intens, s'havia passat tot el matí a la piscina i a mitja tarda havia anat a fer una volta pel bosc amb la bicicleta, i els ulls se li tancaven. No va ni sopar i tan bon punt es va estirar, es va adormir. Al cap d'un no res li va arribar a les oïdes un agradable murmuri, era una tonada que una suau veu cantussejava amb dolçor. Va obrir els ulls. En somnis havia estat transportat i ara es trobava al Roure de la Senyora. El coneixia bé, perquè molts cops la seva família s'havia reunit per a llegir contes sota l'aixopluc de la seva ombra. Recordava el sol brillar dalt del cel i recordava també haver atorgar al fonoll i la sajolida que creixien per allí, el paper de guardians del roure. Es va obrir pas entre la bardissa i allí la va trobar. Cantava entretant descansava damunt una elegant flor color violaci que destacava d'entre totes les altres flors.

Somreia la papallona i a ell no li va resultar estrany poder posar-li un rostre fi, d'ulls bruns i somris melós, al capdavant, tot era un somni i en els somnis tot és possible. I tampoc es va sorprendre quan ella, amb l'elegància que ja havia demostrat, va estendre les ales i va créixer i créixer per a igualar les mides. La tenia a tocar i era molt bonica.

—Hola, Arnau—li havia dit amb càlida veu—per fi et puc donar les gràcies per haver-me salvat.

—Eh.. d'això... com et dius?—recordava el tremolor de la seva veu, però és que aquella papallona l'havia enfavat.

—Soc la Sira.

—Sira.... quin nom més maco.

—El teu tampoc està malament.

Es van observar durant molta estona, mai va saber quanta, si bé no era una qüestió que l'amoïnés gaire, perquè aquells segons, minuts o hores van servir per a aprendre a confiar l'un amb l'altre.

Van acabar jugant al fet i amagar i la Sira el va sorprendre fent-lo llavors petit, així va ser com li va mostrar moltes de les meravelles que s'amaguen de l'ull humà.

L'Arnau era feliç.

I sí, l'endemà, encara somreia quan la mare el va enxampar intentant amagar la coixinera. Jugant amb la Sira havia rel·lisat i el seu cap havia topat amb una branca. No li va ser fàcil explicar com s'havia fet aquella ferida i la seva mare va donar per fet que ni se n'havia adonat.

Els treballadors del torn de nit no van obrir boca i van aguantar estoicament l'esbrancada de la doctora Lia. Sort van tenir de l'arribada de la policia.

—Bon dia, soc la sergent Trull i ell és el meu company, l'agent Desans—va allargar la mà per a saludar. Era una dona alta i corpulenta, tot el contrari del company, a qui li faltaven músculs—. Tenim avis d'un pacient que ha fugit, és així? Necessitem el nom del pacient, si us plau. És perillós o agressiu?

—Si, bon dia, vejам..., tot això és de bojos. Soc la Dra. Lia Sagarra—es va presentar, mig atabalada—, la psiquiatra de l'Arnau Nogué, el pacient que ha fugit. Si volen que els sigui sincera, acabo d'arribar i encara no sé molt bé què ha passat. Ara m'estaven fent cinc cèntims.

—No es preocupi, però, si li sembla bé, enviarem avis per iniciar la recerca, perquè cada minut compta.

—Endavant, és clar que sí.

—I també ens hauria de donar una descripció més detallada de com pot anar vestit i si té una foto seva, que sigui recent, també aniria bé. I necessitaríem parlar amb els treballadors, suposo que no han marxat, oi?

Amb tan sols una mirada va fer que un dels infermers anés a l'habitació de l'Arnau. En aquella institució estaven regulats fins i tot la quantitat de mitjons que podia tenir cada pacient.

—Tot i els seus antecedents, puc assegurar que no és un noi perillós, agent i ara com ara és incapaç de fer mal a ningú.

—De què parla?

—Mirin, l'Arnau és aquí perquè va ser acusat de la violació i posterior assassinat de la seva xicota, l'Àgata Serol, l'estiu de l'any 1995.

—Vatua l'olla!, sabia que em sonava el nom d'Arnau Nogué, recordo el cas perquè va ser l'any que vaig entrar a la policia i va causar molt de rebombori a comissaria. Tothom volia ficar-hi cullerada. D'això... faci'm memòria, perquè, que jo recordi, també l'acusaven d'alguna altra cosa, oi?

—No va haver-hi proves—es fa afanyar a dir—. Ell era veí d'una noia que havia desaparegut molt abans, l'any 1988, Carla Pons, es deia. Les famílies van confirmar que es coneixien de petits i que eren amics i prou, per molt que certa gent del poble volgués fer creure el contrari. Sí que és veritat, perquè l'Arnau me'n va parlar una vegada, que a ell li agradava i que l'estiu anterior a la seva desaparició li havia demanat per sortir, però res més, perquè ella l'havia rebutjat perquè l'Arnau era l'Arnau, no sé si m'entén.

—No, no l'entenc.

—Doncs, era un jove una mica especial, perquè convivia amb una amiga imaginària, i per això era el blanc de moltes burles tant a l'escola com al poble. En aquest sentit no va tenir ni una infantesa ni una adolescència fàcil, la veritat. Per això la Carla li va dir que no, a més d'esbombar la notícia entre la resta del jovent, imagini's les conseqüències!

—Cruels, segur.

—No s'ho pot ni imaginar... sí, va ser un estiu complicat per a ell, perquè arran de les riotes... bé, és igual, ara no ve al cas—va dir alçant la mà—. El fet és que el van investigar per la desaparició de la noia, perquè aquella tarda havien estat junts, diverses persones ho van afirmar, però com que no es va trobar cap indici que fos culpable, de seguida va deixar de ser sospitós. Però, és clar, quan l'Àgata va desaparèixer, set anys després, i no va haver-hi dubte de la culpabilitat de l'Arnau, tothom al poble va començar a murmurar i a comparar els casos.

—Ja, i la gent va pensar que amb la Carla havia passat el mateix.

—Sí, sobretot la família, que es va tornar boja amb el tema, però tot i que van intentar relacionar els casos, no ho van aconseguir.

—I com que és aquí i no a la presó?

—Perquè la nit que l'Àgata va desaparèixer alguna cosa dins seu es va trencar i la seva ment es va aturar. Sí, des d'aquella malaurada nit que l'Arnau vivia en una realitat alternativa.

—Vivia?

—Farà uns dos anys que el tractament va donar fruits i va començar a tenir episodis de mitja lucidesa on barrejava la seva realitat amb la de debò, encara que les dates i els anys se li resisteixen, i de vegades encara barreja conceptes. Tenia un bon batibull al cap.

—I algun cop li ha parlat sobre l'Àgata o la Carla?

La doctora va somriure.

—Ho sento, però això ja és terreny privat i només li puc dir que sempre que toquem el tema a les sessions, es bloqueja, res més, el contingut de les converses és confidencial.

—Ja... Ho entenc, ho entenc.

—Però espero poder enderrocar aquest mur algun dia—va afegir amb un sospir—. En fi, resumint, que no havia patit cap recaiguda en dos anys, per això em sembla estrany tot això. Imagini's si confiàvem en la seva recuperació, que demà em reunia amb l'equip de metges per a formalitzar un primer permís de cap de setmana i ell ho sabia, per què fugir?

—No ho sé, això ho haurem d'esbrinar, així i tot, a mi no em sembla cap angelet i tinc la impressió que si està fora de control, pot arribar a ser perillós... Té alguna idea d'on pot haver anat? Algun familiar o amic?

—Els seus pares ja són grans i estan jubilats, viuen a Sant Boi de Lluçanès, es van traslladar allà quan ell va ser ingressat, i no té germans. Suposo que els anirà a veure, però, no ho puc assegurar.

Minuts després l'infermer tornava amb la fotografia que l'Arnau tenia damunt la tauleta de nit. En ella sortia amb els seus pares, somrient. L'havia fet un zelador el dia del seu darrer aniversari. Al Lluç i l'Ona, ara amb els cabells ben blancs i la pell arrugada, se'ls veia feliços. De fet, ells van demanar poder posar una mica d'ambient

festiu, no res, sols un parell de garlandes i prou. El seu fill es trobava millor i era el primer aniversari que podrien passar amb ell conscient del món real, des de feia molts anys. La Lia no s'hi va oposar, ans al contrari, estava segura que podia ser beneficiós per a ell. Per això tots tres somreien a la fotografia.

—A l'armari faltaven els pantalons texans clars i el jersei vermell, el del dibuix d'una pilota negra. I també les vambes blaves.

—Molt bé, doctora, si no té cap inconvenient, hauríem de parlar amb els treballadors.

De seguida la Dra. Lia va reunir tothom al voltant de la gran taula rodona de la sala comuna.

Els dos zeladors, juntament amb els infermers del torn de nit, creuaven mirades, asseguts a les cadires. Eren un sac de nervis. Els agents dels mossos els escodrinyaven des de darrere i la doctora els observava des d'una cantonada.

—Bon dia, soc l'agent Desans i ella és la sergent Trull, segons tenim entès us tocava a vosaltres vigilar aquesta planta, oi?

—Sí, nosaltres—parlava en Carles, un dels zeladors, alt com un San Pau, mentre assenyalava la seva companya, la Dolors, menuda i rabassuda—, hem fet com sempre, primer ronda pels passadissos i després vigilància des del control de sortida. Tot ha estat normal. I ells—afegeix assenyalant els quatre infermers que els acompanyaven—, han estat tota l'estona a la seva zona.

—Si, no hi ha hagut cap urgència, la nit ha estat molt tranquil·la—va assegurar la Laia, una infermera veterana.

—O sigui que cap de vosaltres sap què ha passat? Sis persones, una dotzena d'ulls, i cap sap què ha passat?

La Dra. Lia, de braços plegats i semblant seriós, imposava des del cantó. I tots van callar.

—Això és ridícul, per Déu, cap de vosaltres recorda haver vist l'Arnau?, de debò que és això el que m'esteu dient?

—Au, vinga, heu de saber alguna cosa—va demanar l'agent Desans—, penseu una mica.

Tots es van mirar de cua d'ull.

—Deixeu-me insistir, perquè em sembla increïble—la veu de la doctora era ferma—, tots estàveu a lloc, però a les sis del matí cap ha vist l'Arnau vestit de carrer caminant pels passadissos ni passant per davant de la infermeria, és això? Ah! I encara queda saber no només com ha pogut saltar-se el control de sortida, sinó, com nassos ha sortit de la seva habitació. S'obren amb claus magnètiques, no màgicament.

—No sabem què ha pogut passar...—dubtava la Laia—. Segurament ho tenia planejat.

—A veure, però vosaltres us penseu que em mamo el dit?

Va ser aleshores, quan es va rebre l'avís, que el to de la conversa va canviar. Una parella havia denunciat que mentre descansaven tranquil·lament en una prada, un home els havia atacat violentament i els havia robat una de les bicicletes que duïen. La descripció encaixava al complet amb l'Arnau i per això de seguida els mossos es van quadrar. Les paraules amables van desaparèixer i els van fer responsables de l'agressió. Els van assegurar que sols se'n sortirien si parlaven i que com més triguessin, més greus serien els càrrecs contra ells. Va ser el Carles el primer a obrir la boca.

—D'acord, potser no érem a lloc... és que... algunes nits... fem partides de cartes... l'Arnau era amb nosaltres, per això la seva habitació no estava tancada. Fa molts anys que està aquí i estava bé, entra i surt quan vol. No és perillós.

—Sí, li agrada...

—Llegir—va apressar-se a dir la Dolors fent que la doctora se la mirés amb recel—, sí, això és el més li agrada i només ho pot fer amb tranquil·litat quan els altres ja estan a les habitacions. No creïem que féssim cap mal.

—Com dius? És que no m'ho puc creure! Però com podeu ser tan irresponsables! No us pertoca a vosaltres decidir aquestes coses! Que cap de vosaltres torni a obrir la boca, ja en parlarem més tard!

Els agents i la doctora van sortir al passadís deixant els treballadors mirant a terra.

—Dra. Lia, no ens havia dit que l'home no era agressiu?

—I no ho és, sergent, és impossible que l'Arnau hagi fet mal a ningú. Tot això no té cap ni peus. En aquests darrers anys ha estat un pacient exemplar i no ha tingut mai una paraula fora de to. Cregui'm, no sé què li ha pogut passar.

—Vostè digui el que vulgui, però els fets són aquests. A més, sap que l'Arnau és a la Garriga i que ha agafat un autobús per arribar-hi? De debò vol fer-nos creure que no sap què es fa?, perquè jo crec que ho tenia tot ben planificat de feia temps. Ah, i deixi'm dir-li que el conductor ha declarat que l'Arnau semblava absent i que de vegades divagava i deixava anar bestieses que no s'entenien.

—Potser ha patit un brot.

—Sí?, doncs, sort que a l'autobús hi anava poca gent, perquè si l'home és inestable, es podia haver tornat perillós, i vostè ho sap.

La doctora s'escoltava la sergent, sorpresa. Com és que sabia quina línia agafar? A més, els pacients no tenen diners. D'on els havia tret l'Arnau? A mesura que el temps passava tot aquell assumpte resultava més estrany. Què rondava pel seu cap?

—No, impossible, ja li dic que sabia que estàvem parlant de donar-li permisos, no, si ha marxat és per alguna raó de pes, ves a saber quina!, però no és perillós.

—Em pot assegurar que en aquests moments està lúcid?

—Ahir ho estava, ara no ho sé... Miri, si ha patit un brot psicòtic, li asseguro que no sap què es fa, segurament es pensa que va en tren o conduint una moto. Però no és perillós, la seva realitat és molt diferent de la nostra i dins el seu cap sols ell sap què passa, no obstant això, les normes de convivència són les mateixes i distingeix perfectament entre el bé i el mal.

—Bé, això ho veurem quan l'atrapem... pel que es veu, ha baixat de l'autobús perquè no es trobava bé. Ho ha fet a un lloc conegut com a camí de les Sorres, allà ha atacat la parella. Li sona que l'Arnau pugui tenir algun vincle amb aquest lloc?

—No. Però si va en aquella direcció, segurament es dirigeix a casa dels seus pares.

—Molt bé, enviarem una patrulla a parlar amb ells i posarem vigilància a les carreteres. Doctora, li agrairíem que vingués amb nosaltres, vostè sap com funciona el cap del noi i quan el trobem anirà bé que tingui algú de confiança.

La Lia va accedir d'acompanyar la patrulla perquè la sergent Trull tenia raó: si l'Arnau era acorralat per la policia, millor veure un rostre conegut.

El cervell li bullia. Res tenia sentit. Per què ara?, què l'havia fet recaure? Què l'havia fet fugir del centre?

D'altra banda... si la Sira havia tornat, mal assumpte era, perquè aquella paranoia havia arribat a ser molt perillosa. A mesura que l'Arnau es va anar fent gran, l'egoisme de la Sira, també. Per culpa seva el noi havia arribat a sospitar de tothom, fins a arribar a pensar que el món sencer conspirava contra ell. Sí, aquella paranoia era gelosa i possessiva i el manipulava a plaer perquè no volia compartir l'Arnau amb ningú... si ella havia tornat...

Estimat Pere,

T'ha tocat! Bé, no directament, és clar. La presa ha estat la teva cosina, la Berta. Em sap greu dir-te que ja la podeu buscar i buscar, que no la trobareu. Ja forma part del meu regne i no és per presumir, però aquesta obra ha estat una de les millors, de debò, perfecció pura.

Per què els joves confien en mi?, no ho sé, però és una cosa digna d'estudi. Mira que avisem, que eduquem, però, noi, la ingenuïtat sempre guanya. No et sembla curiós?

No soc normal, bé, en realitat tu i els teus estimats amics em vau fer no ser-ho. L'odi que va néixer aquella nit envers vosaltres és el culpable, no jo. Vosaltres sou els responsables de tot el que els ha passat i els passarà. No hi haurà pietat. Saps el que vaig patir aquells tres mesos en el centre d'internament?, no?, t'ho explico: odi per part de la gent que allí hi era i menyspreu per part de la gent que hi treballava...i en sortir, quan vaig veure la Carla, bonica ella com cap altra, somrient entretant gaudia de la vida, no em vaig poder estar. Saps que em va demanar perdó?, que va implorar clemència? Pobra ingènua. En fi, que el descans que em va donar assassinar-la es va tornar en vici, en la droga necessària per a la meua supervivència; per això la Berta és morta.

La teva cosina ha patit. Ho ha fet perquè vas ser tu qui vas llençar la primera pedra... i la segona, la que em va donar a l'esquena. Encara tinc la marca, perquè era punxant. Durant aquests set anys he tingut molt de temps per pensar en aquella nit i, saps què?, el teu rostre somrient amb el dit acusador ben tibet, és una de les imatges que no marxen mai. Per què?, per què vas mentir?... pensava que érem amics...

T'explico que la vaig penjar d'un arbre i que, mentre colpejava l'aire amb les cames, li vaig llençar un munt de pedres. Va cridar, si bé ningú va poder sentir-la, ja que els seus brams s'ofegaren dins del sac que cobria el seu rostre. Eren gemecs muts... gggg, gggg... Ah!, i no dubtis que li vaig detallar tot el que vau fer. I per descomptat que et vaig fer culpable del seu calvari, al capdavant era ella qui patia i vaig pensar que tenia tot el dret a saber per què. No soc tan psicòpata.

Què, has gaudit? Jo, sí.

Com amb els altres, em delecto pensant que passaràs els dies amb la incertesa d'on és. No saps el punt de plaer que aquest fet em proporciona. Sols espero que, quan acabi la meua venjança, m'enxampin, perquè aleshores se sabrà la veritat. Sereu capaços de negar-la?

La vídua borda, 1992

8

L'Arnau conduïa angoixat direcció Sant Boi de Lluçanès. No podia treure's del cap la imatge del cadàver. Pensava en la família de la morta i es culpava per no haver trucat els mossos, però la por a ser detingut un segon cop, el superava. Amb una sola vegada de passar un tràngol com aquell ja n'havia tingut prou.

I aleshores un pensament el va glaçar. Algú podia haver vist el cotxe. Podien haver anotat la matrícula. El podien situar allà... li suaven les mans. S'entrebancava en respirar... altra vegada la ment li fugí: aquest cop va veure foc, fum, va sentir crits, molts crits... i llavors va notar un fort dolor al cap.

Segons o potser minuts va trigar en reaccionar, i, quan ho va fer, va veure que havia topat amb un pal de telèfon. L'ambient era fresc i feia olor de terra humida. Les seves mans agarraven amb força el manillar d'una bicicleta... Va examinar-se per a descartar ferides i va aixecar-se lentament. Al voltant no es veia ningú. Atordit, però a pas lleuger, va marxar d'allà camí de la benzinera que es veia a la llunyania. Ho va fer recurrent un senderó ocult per matolls, d'aquesta manera era invisible des de la carretera. Per desgràcia, la benzina devia estar d'oferta, perquè uns quants cotxes esperaven per omplir el dipòsit. No podia arriscar-se a ser vist, així que allà es va quedar a esperar, assegut sota l'ombra dels arbres.

Es preguntava què faria si, arribat el moment, la policia l'interrogava. Els diria que estava fent una becaïna? No, potser no era el millor tenint en compte que tenia antecedents. Tot i que havia estat exculpat. Les mans li tremolaven. Per què tenien pintura vermella? Es va veure projectat fora del cos... de debò era ell? Què hi duia a la mà?... una barra ensangonada... ben aviat va tornar en si. Suava. Tremolava. Es va mirar les mans. Eren ben netes. Què li passava? Què eren aquelles imatges?

Les 12.42 h. El sol picava de valent. Contemplant el voltant es va passar la mà pel front per eixugar-se la suor. Llavors la va veure. Creixia orgullosa al costat del camí. No era una flor especialment espectacular. De fet, si no fos perquè ja la coneixia, no s'haguera fixat mai. Era una vídua borda, la mateixa que aquella nit havia envaït el seu

somni i la mateixa que anys enrere havia aparegut a la foto que s'havien fet ell i l'Àgata, la tarda abans que la noia desaparegués. I en aquesta ocasió també les petites gitanes rondaven alegrement pel voltant. I també va recordar la presència d'aquesta mateixa flor la nit que va conèixer la Sira i ... el dia que va sortir de la seva vida... Què intentava dir-li?, perquè, per molt que volia recordar, res li venia al cap.

Va intentar de nou trucar els seus pares. Aquest cop, tampoc van respondre. I altra vegada aquella sensació de neguit pujant-li per l'esòfag...

Urgia arribar al poble.

Va començar a caminar arrossegant els peus, estava esgotat. Remoure el passat era una càrrega prou feixuga i no estava preparat per a ella. Va pensar que la sort el somreia quan va veure que el cotxe no havia quedat tan malament i que encara es podia conduir. Li quedava molt camí per a recórrer.

A mesura que s'allunyava, la vídua borda que el contemplava pel retrovisor, s'anava fent petita. I va sospirar. Sabia que enyorava la Sira, amb tot, fins a aquell instant, no n'havia estat conscient de quant.

Mossegant-se els llavis es va maleir. L'estiu que la Sira va entrar en la seva vida va ser un dels millors. Va gaudir com mai de la natura i va descobrir un món que el va deixar meravellat. D'amagatotis s'escapolia cada nit per a descobrir racons secrets i llocs màgics ocults als humans. Però l'estiu tenia data de caducitat i, nens com eren, això no ho havien planejat. El comiat era inevitable. Tanmateix, l'Arnau va intentar convèncer a la Sira perquè l'acompanyés a Barcelona, ella no va acceptar.

El darrer somni va ser breu. No van jugar. No van riure. Sols es van asseure sota la protecció del Roure de la Senyora i van deixar passar els minuts. Quan va arribar el moment es van acomiadar fredament. Sí, ella no va acceptar acompanyar-lo a la ciutat, però sí que li va prometre que l'esperaria. Més tard l'Arnau va obrir els ulls. Estava abraçat al seu coixí. Tot havia acabat.

Mai va superar la tristor d'aquell moment i encara avui, després de tants anys, notava un nus a l'estómac en recordar-ho.

—No és just... no ho recordes?... jo et vaig demanar que sempre estiguessis amb mi...

Estimat Roger,

Aquesta és la quarta carta que escric. És l'única manera que tinc de recordar i recrear-me en la meva dolça venjança.

Amb tu ha estat difícil trobar la víctima perfecta. No tens parents d'edat correcta per a mi... sols el fill de la Júlia, la teva sòcia des de fa un parell d'anys, s'ajustava al perfil. Sí, en Mauri ha estat l'escollit.

Li diràs algun dia a la seva mare que va perdre el fill per culpa teva?, no?, què passa?, no saps per què?, no et preocupis, que jo t'explico els motius: perquè no vas voler aturar aquell linxament, perquè vas mirar cap a una altra banda mentre m'acusaven vilment i, el més important, perquè vas ser tu qui em va donar la beguda que em va atordir. No, estic segur que no diràs res, perquè ets un covard.

Sí, l'he drogat i l'he matat. Així de simple. Però, entremig, li he arrabassat la mirada. Total, de què et va servir a tu tenir ulls aquella nit?

Potser la seva mort no t'afectarà tan directament com ho hauria de fer, però espero que algun dia la culpabilitat se't mengi. Que et corqui tots els racons del teu cos i acabi amb tu, d'una manera lenta i amarga.

He estat breu, ho sé, però és que no tinc gaire més a dir-te, tan sols que ens veurem a l'infern!

La vídua borda, 1994

9

La Lia, asseguda al cotxe patrulla, se'n feia creus de la fugida de l'Arnau. Es trobaven ja sortint de Barcelona pel Nus de la Trinitat, passaven cinc minuts de dos quarts d'una i el sol escalfava de valent.

La primera vegada que va veure en Lluç i l'Ona, gairebé feia trenta anys, ja, va ser a un ambulatori, al barri de Sant Andreu. Se'ls veia bona gent, d'aquesta que emet confiança tan bon punt la coneixes, encara que una mica sobre protectors d'un fill únic, que va arribar quan ja havien perdut tota esperança de ser pares. Neguitosos li van explicar una increïble història sobre una papallona que el seu fill no havia pogut salvar dos anys abans, quan en tenia set. La qüestió és que estaven molt preocupats perquè des d'aquell dia el nen no havia estat el mateix. Va començar a incloure la papallona en tots els seus jocs. Ell estava feliç i es divertia com qualsevol nen, però amb la papallona sempre al costat. Era una amiga imaginària que a la vegada era real. Sira es deia. Al principi els pares van ser molt laxos i van permetre aquella innocent fantasia perquè al nen li infonia seguretat, que la necessitava, ja que era molt vergonyós. A més, un cop les vacances van acabar, la papallona va desaparèixer de la ment de l'Arnau. El que va venir després no ho van preveure, però, i és que, l'estiu següent, tant bon punt van arribar al poble, ella va tornar a fer acte de presència, amb tot aquest cop va ser diferent i això sí que els havia preocupat. L'Arnau va començar a mostrar-se més solitari. Es cansava aviat de jugar amb altres nens i es passava el dia al Roure de la Senyora parlant i jugant amb la Sira, i això va fer que fos blanc de moltes burles. L'Ona i en Lluç van intentar raonar amb ell, però no els va voler escoltar. I ja tot va canviar. Quan van tornar a Barcelona, un cop les vacances varen acabar, el nen es va tancar a casa i només sortia per anar a l'escola on, per desgràcia, també era el centre de moltes bromes; perquè encara que la Sira no l'acompanyava en els seus viatges fora del poble, ell sí que la imaginava. I parlava amb ella. I reia amb ella... cosa que no va passar desapercebuda pels seus companys. Alguna vegada fins i tot havia arribat a casa plorant. L'anomenaven: Arnau el "*papallidiota*". Els mestres van dir que eren coses de nens, que

era una fase que passaria, però, arran de tot això, l'Arnau va patir molts atacs d'ansietat i dia sí, dia també, els suplicava d'anar al poble i, a la fi, els pares van pensar que seria una bona solució, que si ell era feliç anant-hi... Van començar a passar allí alguns caps de setmana, les vacances d'hivern, de primavera, en fi, hi anaven sempre que podien. Allà l'Arnau era feliç i tornava a ser el de sempre. Malgrat això, poques vegades sortia amb els amics perquè sempre anava acompanyat de la Sira i, és clar, aquests no ho veien normal i acabaven per no passar a buscar-lo o per no dir-li on anaven. I llavors la gent del poble va començar a girar-li l'esquena, i alguns se'n reien mentre d'altres creien que era un pobre noi que no tenia el cap a lloc; res més lluny, l'Arnau Nogué era una ment brillant, massa brillant per a la seva edat.

«I jo pensant que tot era un innocent joc, que en arribar a l'adolescència canviaria... com vaig poder equivocar-me tant».

Quan l'Àgata va aparèixer, però, va fer esclatar la vida de l'Arnau.

La noia tenia setze anys, talment l'Arnau, quan es va mudar amb la seva família al pis del costat. El noi anava a l'institut i, gràcies a les sessions, tenia a la Sira sota control, tot i que s'havia tornat solitari, perquè, per molt que ja no anés pel món donant vida a una fantasia, la fama la tenia i ja d'entrada era rebutjat. De fet, un dels pitjor episodis en la vida de l'Arnau va arribar un any abans, tot just complir els quinze anys, quan li va demanar per sortir a la Carla, una veïna del poble. L'Eulàlia Solell, qui portava la veu cantant entre el jovent del poble i a qui no se li podia dir que no, s'ho va passar d'allò més bé martiritzant-lo amb bromes de molt mal gust. Els altres, per por a ser ells els blancs d'aquella malèvola jove, li varen seguir el joc i li van riure les gràcies deixant l'Arnau avergonyit i dolgut. El calvari va durar més d'una setmana i la darrera nit, quan una indignada Sira va aparèixer per a exigir venjança, el noi va parlar amb els seus pares, perquè estava molt espantat, i ells, van avisar la doctora. Ella, la Sira, l'havia instat a calar foc al poble.

En fi, l'endemà d'haver conegut l'Àgata, l'Arnau tenia visita. La Lia només va necessitar que el noi fes dues passes per adonar-se que alguna cosa havia canviat, no era necessari tenir cap títol per veure-ho. A partir d'aquell moment les entrevistes van ser molt diferents. L'Àgata agafava protagonisme davant la Sira i, a la fi, aquesta va quedar

com un record. El caràcter de l'Arnau va canviar. Al poble ja gairebé no hi anaven i a Barcelona, quedava i sortia amb els seus amics. L'Àgata i ell s'havien fet inseparables.

I com qui s'arrima, s'estima, l'amistat entre la parella es va anar consolidant fins al punt que a l'estiu de les seves vint primaveres, van fer un pas endavant i van decidir començar a sortir junts.

Tres anys després, però, tot es va torçar.

La nit que van trucar per a dir-li que urgentment s'arribés fins a Sant Boi de Lluçanès, l'únic que li van explicar en arribar va ser que havien trobat l'Arnau deambulant ensangonat pels carrers. Estava desorientat i no parava de murmurar Sira... Sira.

Des de l'estiu que va ser la riota, poques eren les vegades que havien tornat al poble, l'Arnau ja no en tenia necessitat, els dies de festa Major i poca cosa més, i, quan eren allà, el noi desapareixia durant hores: «no m'agrada la gent del poble, estic millor sota l'arbre, llegint», li havia confessat en preguntar-li per les absències. Però, així i tot, l'estiu de l'any 1995 l'Arnau va decidir dur l'Àgata al poble. Potser la gent d'allà no havia estat molt amable amb ell, però volia que ella conegués el lloc on jugava quan era petit, el Roure de la Senyora.

La mateixa nit que van arribar, la noia va desaparèixer.

El seu cos va ser trobat pocs dies després. Va ser el segon cop al cap el que la va matar, el primer sols la va atordir mentre patia l'agressió sexual. Totes les proves forenses acusaven l'Arnau. La sang que el cobria era de la noia i ella tenia llàgrimes d'ell al damunt. També el vòmit que es va recollir corresponia a l'Arnau, així com les empremtes de l'arma; una vara de ferro.

Quan aquella nit la doctora va arribar al poble, el noi ja no hi era. La seva ment havia fugit a un estat de deliri permanent. Dins seu a l'Àgata havia sortit a fer una volta i s'havia perdut al bosc.

Va ser jutjat i condemnat, amb tot, degut al seu greu estat mental va quedar ingressat a la unitat d'hospitalització d'aguts del centre que ella ara dirigia.

A partir d'aquell moment l'Arnau va viure en una realitat fictícia. En la seva ment estudiava Biologia a la universitat. Fins i tot transformava les visites dels seus pares en dinars familiars. En el seu món, havia estat exculpat de la brutal agressió a l'Àgata. D'això ja feia quinze anys... què l'havia fet saltar després de tant de temps?

L'Arnau continuava camí obsessionat ara per l'Àgata. La primera vegada que la va veure, al replà de casa seva, ja que la família de la noia s'havia mudat al pis del costat, ni es va fixar en ella, com quasi sempre feia amb tothom que no coneixia. Amb el que no comptava l'Arnau, però, era amb el caràcter extravertit de l'Àgata. Ella, en reconèixer-lo, ja que l'atzar havia fet que anessin a parar a la mateixa classe, no es va poder estar d'iniciar una conversa llarga i agradable que, i amb això l'Arnau tampoc hi comptava, ell va agrair amb escreix.

Quan van creuar mirades, el noi va quedar hipnotitzat pels profunds ulls foscos i l'ampli somriure que exhibia. Era una noia alta. De cara fina i cabell negre com el carbó.

Durant els dies, setmanes i mesos següents, l'Àgata l'esperava cada matí per anar junts cap a l'institut i a l'hora de tornar cap a casa, per dinar. Aquella noia posseïa quelcom especial que tenia l'Arnau embadalit. Ella havia aconseguit tot allò que els seus pares havien intentat que fes el seu fill durant els últims anys, que sortís a passejar, agafar un entrepà i marxar a dinar al parc, anar-se'n d'excursió amb la classe. N'estava tant d'ella, que fins i tot va començar a passar d'anar al poble... no en tenia necessitat.

I als seus pares els agradava, els agradava molt aquella noia que en poc temps s'havia convertit en la seva millor amiga i que havia fet de l'Arnau un nen alegre i xerraire.

Va ser inevitable que alguna cosa més sorgís entre ells. I va ser màgic quan, asseguts a la platja i amb el cel taronja acomiadant la vesprada, es van fondre en un llarg petó. Així van segellar el nou rumb de la seva relació.

Aquella nit la Sira va rompre el pacte que anys abans havien fet, de donar-se més espai i va assaltar els seus somnis, plena de rancúnia, d'odi envers el noi. Li va recriminar amb duresa el seu abandó. Va qüestionar la seva amistat i va culpar l'Àgata de tot. L'Arnau va intentar explicar-li que s'havia fet gran i que s'havia enamorat, que era feliç. Li va dir que no es preocupés, que estava bé, però ella no el va voler escoltar. El noi va jurar que sempre tindria un lloc per a ella, però la Sira no s'ho va creure... per aquest motiu, l'Arnau li va prometre que aquell any tornaria. Malauradament, però, per

por a la reacció de la Sira, va trigar massa a fer-ho i tampoc va avisar-la que hi aniria acompanyat de l'Àgata.

El vespre que van arribar al poble van decidir quedar-se a casa perquè feia molta calor i estaven cansats; pel matí havien estat de ruta pels carrers de Barcelona. Així que van sopar una mica i van marxar a dormir.

L'Arnau va entrar a la seva habitació i es va despollar, amb la calor que feia no utilitzava pijama, amb els calçotets en tenia prou. Va mirar cap a la finestra i va somriure mentre notava com els ulls se li anaven tancant...

La Sira va irrompre com un tornado. Estava gelosa per l'Àgata. El va acusar d'haver-la substituït, de no estimar-la i aleshores el va amenaçar. O era d'ella o de ningú. L'estela de foc que va deixar en marxar, va encendre les cortines de l'habitació, la qual ràpidament es va omplir de fum. L'Arnau s'ofegava i no podia fer-hi res. Va tancar els ulls pensant en l'Àgata... aleshores es va despertar del malson. A l'habitació no hi havia foc. Va mirar cap a la finestra. La Sira estava allà. Es va apropar lentament i va posar les mans en forma de bol, talment havia fet en una ocasió. Ella s'hi va posar i ell li va xiuxiuejar que no es preocupés, que sempre seria l'única. I la va deixar partir.

Quan l'endemà es va llevar, l'Àgata ja no hi era.

Amb els seus pares van donar un tomb pel poble. Qui sap si la noia havia volgut fer un passeig matiner. Ningú en sabia res.

De seguida van posar l'assumpte en mans de la policia.

Li van demanar una fotografia i ell els va ensenyar la que s'havien fet, amb una *Polaroid* antiga, davant la porta de casa, tot just arribar. I aquí va ser quan se'n va adonar. No ho va veure quan es van fer la foto, però al seu costat hi havia una vídua borda plena de flors amb un munt de papallones disposades a festejar-les. Totes excepte una, que s'ho mirava tota immòbil des de la flor més alta.

Des del primer moment la policia el van considerar sospitos, i per això no el van deixar participar en la recerca.

Aquella nit i després de tot un dia infructuós de recerca, a l'Arnau li va costar molt agafar el son. Amb dos policies custodiant casa seva i conscient de totes les xafarderies del poble, l'única cosa que va poder fer va ser abraçar-se al seu coixí i plorar amargament. Així i tot, el cansament el va acabar vençant.

Un cop arribats al camí de les Sorreres, els agents locals van fer cinc cèntims als mossos de què sabien. Els van explicar que els agredits eren una parella de la Garriga que estaven fent un tomb per la zona. Segons semblava, els agradava estirar-se damunt l'ordi i romandre quietes per a deixar que els ocells es possessin damunt seu. I de cop i volta havia aparegut un boig bramant alguna cosa sobre corbs, vídues bordes i que no parava de donar cops a terra amb un pal. S'havia abalançat damunt seu sense cap explicació. L'home se li havia encarat i per això el jove l'havia estomacat mentre l'instava a fugir de les vídues bordes, que duïen la mort. Després havia agafat una de les seves bicicletes i havia fugit.

—Les vídues bordes?

—Sí, són aquestes plantes amb flors violàcies que hi ha per tot arreu. Per aquesta època sempre estan plenes de papallones.

Els agents van anotar les declaracions i van avisar per ràdio que el sospitós, l'Arnau Nogué, anava a pedal pel bosc. No van dir que era considerat perillós, però sí que tothom fos caut. Era un malalt mental i no se sabia per on podia sortir.

La Lia, per la seva banda, els va intentar convèncer que l'Arnau no era conscient de què feia i que dins dels seus deliris ell no veia la realitat com era, sinó que una alternativa... i aquí es va recordar.

—No sé si pot ser rellevant o no, però quan van trobar el cos de l'Àgata, damunt seu, també van trobar un ram d'aquestes flors, d'aquestes a les que es referia la parella dels ocells, les vídues bordes, estava destrossat... potser ha estat aquest el detonant.

—Vostè creu?, i on l'ha pogut veure?

—No ho sé, però no pot ser coincidència.

Un segon avís els va posar en alerta. Diversos testimonis havien presenciats l'accident d'una persona que anava en bicicleta pel voral paral·lel a la carretera. Tots ells havien

declarat que segons després de la topada, l'home s'havia aixecat i havia continuat camí a peu direcció a Tagamanent, i que se'l veia confús. Dels fets feia poc més d'una hora.

I encara no havien pujat al cotxe que arriba un tercer. L'Arnau havia robat un cotxe en una benzinera. Un Seat Ibiza blanc, de matrícula 1522 CBC. També van confirmar que una patrulla havia parlat amb els pares del noi i que no tenien notícies d'ell.

Es van posar en marxa mentre la doctora no deixava de pensar que era insòlit. A què venia tanta violència? Des que el va conèixer que mai havia mostrat agressivitat. Aquest tema de vegades fins i tot li havia creat algun dubte sobre la culpabilitat del noi en el cas de l'Àgata. Però les proves no mentien.

Quan la fatídica nit l'Ona va trucar demanant-li que anés al poble, el primer que va pensar va ser que la Sira havia tornat. Ni li va passar pel cap la idea que el noi hagués fet mal a ningú. Perquè l'Arnau no era agressiu. Qui el manipulava, però, sí. Agressiva i perillosa era la Sira... aquella al·lucinació de vegades l'havia instat a venjar-se de tots els qui en algun moment s'havien rigut d'ell o l'havien humiliat d'alguna manera, per sort l'Arnau mai la va escoltar. En una de la sessions, mesos després d'haver conegut l'Àgata, el noi li va confessar que la Sira ja no apareixia tant, però que sentia por quan ho feia, perquè en pensar-se que l'havia abandonat, escopia amenaces i barbàries que ni volia recordar, i que era per això que de tant en tant tornava al poble, per a tenir-la tranquil·la... En fi, que la nit que l'Ona la va trucar, el jove que la mirava assegut al llit, no era el jove que ella coneixia. Sols va necessitar unes poques paraules per a entendre que la ment de l'Arnau s'havia perdut en una realitat alternativa. No la va reconèixer, de fet va pensar que era la directora de la universitat on estudiava. I el més alarmant era que parlava amb algú que ningú més podia veure. De l'Àgata no en sabia res, segons ell, estaven massa cansats i van marxar a dormir. Ni se n'havia adonat que aquella nit ella havia sortit.

A començaments de la setmana següent, el cos de la noia va ser descobert a prop del Roure de la Senyora. L'havien llençat dins un clot per a després cobrir-lo de pedres, estava nu i havia estat colpejat amb una barra de ferro, trobada al seu costat. Damunt la noia també es va trobar unes flors trencades, unes flors de color violaci que ella portava a la mà mentre la parella passejava poble; si més no és el que els testimonis que els van

veure aquella nit van dir a la policia. Emprems, restes d'A.D.N., el penjoll que duia el noi al damunt, tot l'acusava. Gràcies al testimoni de la doctora el van declarar no apte per a ser jutjat i van ordenar la seva reclusió en el centre de salut mental.

Els primers mesos van ser molt durs, sobretot pels seus pares. L'Ona i en Lluç, a pocs anys de la jubilació, havien lluitat molt per a tirar endavant la seva empresa de confecció de tapetes per a jocs de taula, amb la perspectiva que el seu fill algun dia fos qui la dirigís i així ells poder descansar, i, ara, el futur se'ls havia tornat negre. Ploraven de pena en veure com l'Arnau, en la seva ment, iniciava uns estudis universitaris que no existien. Es consumien mentre li feien el joc, quan va transformar el centre hospitalari en una universitat i l'habitació, en la seva llar. En el seu deliri els pacients que ocupaven l'espai amb ell eren companys de classe i els treballadors, el personal docent. Hores es passava a la biblioteca de l'hospital (una petita sala adequada amb un bon nombre de llibres), devorant pàgines i més pàgines... o estudiant, com ell deia. Mai va explicar què va passar la nit que l'Àgata va morir. El seu cap havia creat un fals record on ell era innocent.

I la Sira també hi era.

La papallona havia tornat per a martiritzar-lo. La càmera instal·lada a l'habitació mostrava com cada nit es despertava aterrit. I sempre demanant ser perdonat. Jurant i perjurant que mai més la trairia. Fins i tot li va fer un petit forat a la finestra perquè el pogués visitar sempre que volgués. Ell es despertava entre crits i mirava cap a la finestra. Aleshores somreia.

Onze anys més tard, gràcies a la medicació i a moltes hores de teràpia, els seus deliris van començar a remetre. La doctora va aprofitar els moments de lucidesa de l'Arnau per a fer-lo entendre què estava passant. I temps més tard va ser capaç d'enfrontar-se a la Sira. Va ser dur, però per fi va entendre que no era més que la figura que va crear després de no haver pogut salvar la papallona aquell matí d'estiu, ja que, a parer seu, en aquell moment, l'Arnau segurament va ser conscient que la vida no és eterna i llavors alguna cosa es va trencar dins seu. Tot plegat va fer que la por a morir es fes forta dins el

seu cervell, fins al punt d'arribar a pensar que l'única que el podia salvar d'ella, era la papallona... doncs, era una supervivent. Aquesta és la raó per la qual li va donar vida.

Poc temps després, les converses entre la doctora i l'Arnau van donar fruit, i el jove va ser conscient que la Sira havia de marxar; i que sols ell la podia foragitar, malgrat estimar-la com mai havia estimat a ningú.

Aquella mateixa setmana, va acceptar prendre's la medicació amb la qual la Sira estendria per última vegada les seves ales i marxaria volant del seu món.

Un rebombori de policies amunt i avall va fer que la Dra. Lia regressés dels seus pensaments. Havien arribat a la benzinera. Van baixar del cotxe patrulla i es van dirigir cap on la víctima del robatori del cotxe explicava que havia entrat un moment a la botiga i que després el cotxe ja no hi era. Va reconèixer l'Arnau. L'havia vist deambulant per allí. Però no li va semblar sospitós. Per això havia deixat les claus posades.

L'Arnau ja feia uns deu minuts que havia deixat enrere la benzinera quan es va adonar que la gana continuava picant-li l'estómac. El rellotge marcava les 13.11 h. Segurament els pares havien sortit a comprar i per això no responien al telèfon. Sí, cada cop n'estava més segur: la Sira li havia parat una trampa per a fer-lo tornar.

La retenció el va enxampar mentre pensava que arribaria just per a dinar. No podia tenir més mala sort. El cotxe recorria un metre cada pocs minuts. No podia perdre tant de temps. I per a més inri, l'home aquell avisant d'un control policial. Paraven a tothom. L'Arnau va tornar a respirar acceleradament a la vegada que una gota de suor fred li regalimava per la galta. Com ja havia pensat, segurament algú havia trobat el cos i havien anotat la matrícula, i per això el buscaven. Sí, segur que aquest era el motiu d'aquell control. I llavors tot va tornar. Fent memòria de les mirades de por o de fàstic, per part dels veïns del poble i de ciutat, dels insults rebuts, de les amenaces als seus pares, es va enfonsar. Ell no era culpable de la mort de l'Àgata, però a ningú li va importar. I encara menys als pares d'ella. Van liderar una brutal campanya contra ell. El van presentar com una bèstia sense escrúpols davant qualsevol que els volgués escoltar. I van ser molts els que ho van fer. Els voltors de la premsa ja se'n va fer càrrec d'això. No li van donar l'oportunitat de demostrar que ell no era un monstre... per fortuna els seus pares sí que ho sabien, ells no s'havien separat mai del seu costat i sempre havien cregut en la seva innocència. Això sí, un cop el cos va ser trobat i ell exculpat gràcies a les proves forenses, tampoc van demanar disculpes. Tot i que no haguessin servit per a res, el mal ja estava fet.

Va notar que es marejava. I va intentar retenir la ment quan aquesta va voler marxar. No ho va aconseguir i tot d'una plorava mentre envoltat en foscor premia amb ràbia una flor lilosa. Dècimes de segon després es picava el cap animant-se a no perdre la concentració.

La por a ser detingut el va fer sortir de la carretera. Va anar a petar davant una gran superfície i no se'n va poder estar d'entrar-hi, necessitava menjar alguna cosa si no volia desmaiar-se.

Mastegava amb ganes un entrepà quan, en tornar al cotxe, va veure que hi havia algú intentant forçant-lo. Un noi jove.

—Eh, què coi fas?, no t'aniria millor obrir-lo amb les claus?, les tinc jo.

La primera reacció del noi va ser intentar intimidar l'Arnau amb el tornavís que duia, d'aquells de punta llarga i fina, però va desistir en veure el munt de gent que ràpidament els va envoltar. Va fugir a la vegada que llençava l'eina contra l'Arnau. Aquest, després d'esquivar el tornavís, el va recollir. Aleshores va declinar l'oferta del vigilant de l'aparcament de trucar a la policia. No havia passat res. Gairebé ni es notaven les rascades.

Va continuar camí amb la certesa d'estar-ne fins al capdamunt de tant d'entrebanc. La Sira s'ho havia preparat tot força bé. A pesar d'això, aquest cop no podria amb ell.

Ni tan sols el munt de vídues bordes que l'observaven des dels laterals del camí el va aturar.

—Maleïda, flor! No em portes més que desgràcies!

Fins i tot la nit que va fer fora la Sira la punyetera flor va aparèixer.

Era el tercer any a la universitat i els resultats no eren gaire bons. I tot per culpa d'ella. El maltractava amb malsons. El despertava fent-lo sentir culpable d'haver-la traït.

La veritat és que quan la Sira va tornar, la mateixa nit de la desaparició de l'Àgata, ho va fer amb tendresa i l'Arnau va ser feliç. Volia cuidar d'ell i li ho va agrair perquè estava enfonsat i necessitava l'escalf que li donava. No va ser fins més endavant, que va canviar... potser sí que el fet que les sessions amb la Dra. Lia fossin cada cop més freqüents, va tenir alguna cosa a veure o que cada cop aconseguís introduir-se més dins el seu cap. La qüestió és que aquella relació no podia continuar. Era verinosa, absorbent, obsessiva fins al punt d'instar-lo més d'un cop a deixar-ho tot i marxar amb ella. L'amor cap als seus pares sempre el va mantenir ferm.

No va ser fins a entendre que la Sira ja no era aquella dolça companya que havia conegut sent nen, sinó un enemic despietat que buscava la seva destrucció, que va reaccionar. Aquella decisió li va doldre fins al punt de desfer-se en llàgrimes abans de tancar els ulls. Saber que seria el darrer somni, el darrer record compartit amb ella, i allò l'alliberava alhora l'aterria. Com seria el món sense la Sira?

Ho va voler descobrir una freda nit de gener.

Tan bon punt va tancar els ulls, es va trobar sota aixopluc del Roure de la Senyora. Altiu i esplendorós com sempre. Ella no hi era. Va fer un tomb acarant les vídues bordes per a escampar la seva forta olor. Volia que li arribés, que l'avisés que l'esperava. I tot d'una va aparèixer. Envoltada de tòxiques gitanes, va enfosquir el cel i va glaçar el gran roure, matant-lo.

—Sira, no, para!, vull parlar amb tu, escolta'm!

Però ella no atenia a raons, ja no hi confiava. Densos núvols van descarregar amb fúria. Primer aigua i després gel. Entretant les gitanes no paraven de voletejar descontrolades.

—Has guanyat, no ho entens?, has guanyat! Ho faré, marxaré amb tu per sempre. Però has de parar.

La tempesta va amainar i el sol va tornar a brillar.

Aquella nit va ser estranya. Van conversar i riure com sempre havien fet. Cap rancúnia, cap retret. Sols ells. I quan va arribar el moment l'Arnau li va preguntar si n'estava segura, perquè havia d'estar-ho, ja que si ell deixava d'existir, ella també ho faria. La Sira el va mirar i va entendre que l'Arnau parlava d'abandonar no únicament la ment, sinó també el cos.

—No, no, ets un egoista, no és això el que jo vull.

—Ho sé—l'Arnau li va mostrar la pastilla que duia a la mà—, però no puc més. Necessito viure la meua vida i, si no em deixes fer-ho, me la trauré, així de simple.

—Sempre he estat al teu costat... hem crescut junts... però tu mai m'has estimat.

—Estimat?, de què parles Sira?

—T'estimo des de fa molt de temps. He esperat per tu... he esperat que deixessis de ser un nen, però a l'hora de la veritat... em vas fer fora, vas escollir a l'Àgata i després la Lia.

—Sira, això no és veritat, tu sempre has ocupat el meu cor. Des del primer dia.

—Ets un mentider!, li vas regalar la nostra flor a ella, no a mi!

—La flor?, quina flor?

I ho va entendre.

—Oh... Au, ximpleta, aquesta és per a tu—li va dir arrencant la que tenia més a prop a la vegada que li picava l'ullet—, agafa-la, si us plau.

—Ja no em serveix—va respondre ella creuant els braços i alçant la barbeta—, no ho fas des del cor.

Però poc li va durar el posat. El somriure de l'Arnau era irresistible.

—Mira, Sira, m'has de deixar marxar. M'estàs fent molt de mal. No puc continuar així. Necessito la meva vida...

La conversa va seguir unes hores més.

I el comiat va ser dolç.

I a l'hora de partir, la Sira va estendre les ales amb l'elegància que la caracteritzava mentre deixava caure una llàgrima, la qual, tot just tocar a terra, va convertir-se en una flor de vídua borda. L'Arnau encara avui la conservava amagada dins les pàgines del seu íntim diari.

Va marxar, sí, però no sense abans fer prometre l'Arnau que sempre la duria al cor... ell va acceptar.

La Lia seguia pensant en l'Ona i el Lluç entretant la patrulla dels mossos acaba amb el testimoni de la benzinera. El tràngol que devien estar passant no se'l mereixien. El cas de l'Arnau va ser primera notícia durant moltes setmanes. Programes escombraria i pseudoperiodistes àvids de morbo, es van inventar mil i una mentides sobre ells, i totes elles van ser cregudes per massa gent. Se'ls va fer responsables de tot i van haver de patir la crueltat de veïns, d'amics i desconeguts. Van intentar aguantar, però la delicada salut del cor d'en Lluç, els va fer entendre que el millor era evitar-se més ensurts. Així que es van malvendre el pis de Barcelona i van marxar a viure al poble. Els va doldre, ja que eren conscients que d'aquesta manera no podrien estar al costat de l'Arnau tant com voldrien, però no els van donar cap altra opció. I ja no parlem de l'empresa... una crida al boicot els va fer jubilar abans d'hora, malvenent el seu legat a una multinacional que en setmanes va destruir allò que ells havien construït en anys. No, ells no s'ho mereixien.

El cervell de la Lia entretant pensava en l'Ona i en Lluç, però, continuava donant voltes a la mateixa qüestió, tot anava tan bé... què havia fet saltar l'Arnau? Per què de cop ho deixa tot i fuig?

Es va adonar que poc havia parlat amb els treballadors del centre, bé, millor dit, gens, perquè de seguida havia arribat l'avís i s'havien posat en marxa. Potser ells sabien alguna cosa més.

Va trucar a la clínica i va demanar parlar amb la Dolors, qui de seguida es va posar al telèfon.

—Hola, mira, he estat pensant i tot això no té cap ni peus, a veure, em podries explicar què va fer ahir al vespre l'Arnau?, necessito saber-ho per intentar esbrinar què coi ha passat, si us plau, fil per randa que tots els detalls poden ser rellevants.

—Sí, és clar, de fet ho estàvem comentant fa una estona. A veure, segons el torn de tarda, de 16.00 h fins a les 18.00 h, va estar a la biblioteca, com sempre, i després va marxar a fer la teràpia de grup, a les 19.00 h... després menjador i sopar...

—I ja està?, cap de vosaltres no recorda res d'extraordinari?, n'esteu segurs? Penseu, pot ser important!

La veu va canviar i un Carles titubejant va seguir la conversa. Sabia que allò que diria els podria fer perdre la feina.

—Bé, potser no és res i ja sé que no s'ha de fer, però algunes nits... cap a les 21.00 h, quan tothom ja ha sopat i molts malalts estan a les seves habitacions o dormint... eh, és que com l'Arnau no és un pacient com els altres...

—Au vinga Carles!, parla d'una vegada que se'ns esgota el temps!

—Doncs... ens demana mirar la televisió... i li deixem estar-se amb nosaltres a la saleta d'infermeria. Normalment, mirem les notícies i després les comentem. Ens va agafar a tots per sorpresa, ho prometo.

—De què coi parles?

—Vam haver de donar-li un petit tranquil·litzant, perquè es va posar histèric quan va sortir l'alcalde del seu poble. La va reconèixer de seguida. Es deia Eulàlia no sé què. Va sortir al telenotícies. S'havien assabentat que hi havia possibilitats que l'Arnau pogués sortir amb algun permís i deixava ben clar que no el volien veure per allà. Va dir que si passava alguna cosa seria responsabilitat de les autoritats i que era una falta de respecte vers la víctima. Va parlar de mobilitzacions davant la casa dels seus pares i aleshores van posar una fotografia de la noia...

—Espera, m'estàs prenent el pèl? En quin món aquesta informació no era rellevant?, caps de fava! Aquí està el detonant. Sereu idiotes!

—Sí, ja ho sé, però és que no volíem perdre la...

No el va deixar acabar. La ràbia que la corrompia li va fer llençar el telèfon damunt el seient.

Un cop ho va explicar tot a la patrulla, aquesta va passar la informació per ràdio.

La Lia estava decebuda. No s'haguera pensat mai que reprendre relacions amb l'entorn familiar l'afectaria d'aquella manera. Però és que era tan estrany. Ella mateixa li

havia ensenyat fotografies de casa seva, del poble i mai havia reaccionat malament. Potser veure l'Àgata després de tant de temps li havia agitat la memòria? Però què volia aconseguir tornant al poble?

Mentre tornaven cap al cotxe un agent es va apropar:

—Sergent, hi ha un home que vol parlar amb vostè, diu que té informació rellevant sobre el cas Nogué.

—Qui és?

—S'ha identificat—diu llegint les anotacions d'una petita llibreta—, com a Nil Tubert, diu que és investigador privat.

—Sí, el conec i ara no tinc temps per a ximpleries, li prens declaració i li dius que gràcies i que ja el trucarem.

—D'acord, sergent, però ha dit que...

Un nou avís de robatori va acabar amb la conversa. Un noi, descripció del qual coincidia amb l'Arnau, havia atacat a una dona en sortir d'un supermercat. L'havia amenaçat amb un tornavis, a ella i a un vigilant de la zona, i s'havia endut el cotxe. També avisaven d'un accident a la mateixa zona que provocava retencions de tres quilòmetres.

—Vaja amb l'angelet, eh, doctora, canviant de cotxe per a no ser localitzat! Encara pensa que tot és fortuït? Au, que un parell de patrulles hi vagin i el detinguin tan bon punt el vegin. L'hem d'aturar.

—No!—la rotunditat del monosíl·lab va sorprendre els agents—. Perdó, però crec que s'equivoquen. El millor és deixar que arribi al poble.

—Ho sento pel que diré, però, s'ha tornat boja?, no podem deixar que campi pel món atacant gent, que no veu que és inestable?

—Ho sé, però ha de confiar en mi. L'Arnau mai ha pogut explicar què va passar amb l'Àgata. Té una mena de mur que bloqueja la seva ment. No sé, tot això no és normal i qui sap si tornar on tot va començar li provoca algun tipus de reacció que alliberi els

records. Pensi-ho, si us plau, sergent Trull, la família de la noia s'ho mereix, fins i tot la del mateix Arnau. Si us plau.

—L'entenc, doctora, de debò, però és un home perillós, l'hem d'aturar abans que sigui massa tard.

—No, no, ja sé que em faig pesada, però insisteixo a negar-ho, l'Arnau no és perillós, confïi en mi, sergent, només està confús. Deixin que arribi a casa seva, és el millor, n'estic segura. Jo me'n faig responsable de qualsevol cosa que pugui passar. Crec en l'Arnau i no penso que sigui conscient dels seus actes.

—Encara pitjor m'ho posa!

—Ja queda poc, no l'aturin ara, m'ha de fer cas... Si arriba a casa i recorda què va passar, molta gent podrà dormir tranquil·la avui. No és perillós, confïi en mi, si us plau, fa molts anys que el conec—suplicava amb una desesperació fora del normal—. Se'ls ha de donar una oportunitat!

—I si no ho fa? I si pel camí fa mal de veritat a algú i segueix sense recordar? Llavors, què coi vol que fem, eh? No entenc la seva ànsia, de debò que no. Se l'ha d'aturar i prou.

Quan la sergent va girar-se, la doctora li va agafar la mà.

—El meu germà—va murmurar amb veu trencada—, ell... es va suïcidar quan tenia dinou anys.

—Em sap greu—va dir la sergent Trull mirant-la als ulls—, però no entenc...

—En aquella època, imagini's, parlo de l'any 1967, no hi havia res de tot el que tenim ara—va fer una pausa per a recuperar l'alè. Es notava que parlar del tema li causava molt dolor—, i ningú va sospitar que alguna cosa li passava. No va deixar nota. Els meus pares es van fer grans pensant-se culpables i jo, jo em vaig jurar que ho esbrinaria d'alguna manera. Va ser per això que vaig decidir ser psiquiatra i cregui'm quan li dic que no ha estat fàcil. Pel fet de ser dona moltes portes m'han tancat, vostè ho ha de saber.

—On vol anar a parar?

—L'angoixa de no saber, és asfixiant i no li ho desitjo a ningú, és per això que sempre busco la veritat. La ment de l'Arnau està tancada, però crec fermament que si arriba al poble pot recordar. Té fills vostè?

A la sergent li va agafar desprevinguda la sobtada confessió de la Lia i per un segon, va abaixar la guàrdia.

—Sí, una nena de cinc anys—va respondre pensant en la Mariona, la petita que havia adoptat en feia tres i que com cada vespre l'esperava a casa amb un reconfortant somriure—, i no, no m'agradaria no saber. Llavors, que pretén que fem?, quina és la seva idea?

—Seguir-lo, sabem en quin cotxe va, que el segueixin sense aixecar sospites, d'aquesta manera el tindrem controlat, si us plau.

La sergent Trull va dubtar. Promocionava per a sotsinspectora i sent responsable, com era, d'aquell dispositiu, si alguna cosa sortia malament... va mirar la doctora. Era increïble com aquella dona creia cegament en l'Arnau... qui sap, podia tenir raó? Va tornar a pensar en la Mariona. Com la Lia, ella tampoc ho havia tingut fàcil. El seu marit havia mort en un accident set mesos després d'adoptar la petita i gairebé se l'enduen, perquè algú va pensar que no era el millor entorn per ella... Sort va tenir de l'assistent social, en Dani, i dels seus amics i veïns, que van creure en ella i van convèncer tothom que ho podria fer...

Quan l'avís que una patrulla de la secreta es trobava darrere del cotxe robat va arribar, la resposta va ser de seguiment sense intervenció.

—Vinga, anem—va dir la sergent dirigint-se al cotxe—, espero que no s'equivoqui...

Abans de pujar-hi, però, una mà va tancar bruscament la seva porta; en Nil Tubert no estava disposat a rendir-se.

El detectiu privat Nil Tubert, era l'oncle d'en Mauri Llop, un noi de quinze anys que havia desaparegut l'any 1994. Era un home d'uns cinquanta anys, alt i gruixut, que no gros, duia el cabell blanc fins a les orelles i un serrell que li queia damunt l'ull dret cobrint-li unes ulleres de pasta negra. El seu rostre era dur i se'l veia cansat. Tremolava nerviosament, i per això li va costar obrir la cartera que duia penjada al coll.

—Està tot aquí—deia mostrant una gruixuda carpeta. Suava—, totes les meves investigacions des que en Mauri va desaparèixer. M'han d'escoltar, l'Arnau Nogué és un perill!, un assassí en sèrie i aquesta nit tornarà a actuar! Se l'ha d'aturar!

—Però què coi diu?, quina bestiesa és aquesta!, és que s'ha begut l'enteniment?, l'Arnau un assassí, au, quina bajanada!—assegurava la Dra. Lia intentant apartar l'home per poder entrar al cotxe. De paciència en tenia molta, però ximpleries com aquelles sempre la feien saltar—. És l'última cosa que em faltava per sentir! Això què vol dir, eh?, que no faig bé la meua feina?, que no soc una bona professional? Au, deixi'm estar que avui no és el millor dia!

—Vostè mateixa, però les proves no menteixen—l'home es mantenia immòbil davant les empentes de la doctora—. Tingui, llegeixi el que hi ha aquí dins i després en parlem. La Carla no va ser l'única persona desapareguda, per la zona hi ha hagut tres més, comptant amb el meu nebot.

—Vagi-se'n a la merda—va bramar la Lia mentre li donava un cop a la carpeta que li brandia davant els nassos—, i surti del mig!

Però el detectiu, lluny d'arronsar-se, es va ajupir per a recollir els papers que havien caigut i va continuar.

—Tots tenien quinze anys i van desaparèixer un tretze d'agost. No pot ser coincidència! I després de la mort de l'Àgata Serol, ja no s'ha denunciat cap altra, una altra coincidència?, no ho crec. Aquest noi és un perill, encara que no ho sembli. Se l'ha d'aturar!

—A vostè sí que se l'hauria d'aturar!—es va encarar la doctora—. Deixant anar bestieses contra gent que ni hi és davant ni es pot defensar! Això no és delictes, eh? No se'l pot detenir per això?

Finalment, la sergent va haver d'intervenir, per tal d'evitar que la doctora acabés posant una denúncia. Sols els faltava el detectiu...

Sense ganes, li va prendre de les mans l'expedient i ràpidament el va fullejar.

Llavors: La mare d'en Mauri, la Júlia Mantí, mai va creure que el seu fill hagués desaparegut voluntàriament, de fet, segons el seu oncle, era un noi molt assenyat i casolà, que mai li haguera fet mal d'aquesta manera, per això li va demanar que es mirés el cas. En començar a investigar va descobrir que el nebot no era l'únic desaparegut i que fins a tres joves més, tots de la mateixa edat, quinze anys, havien desaparegut per la zona del Lluçanès o prop d'allí, un tretze d'agost: la Carla Pons, a Sant Boi de Lluçanès, l'any 1988; en Dídac Mata, a Gironella, l'any 1990 i la Berta Camp, a Moià, l'any 1992. Potser no era rellevant, si bé li va semblar sospitosos. Li va costar connectar-los a tots ells, però, a la fi, ho aconseguí. Els desapareguts tenien relació, d'una o una altra manera, amb Sant Boi de Lluçanès; de fet, parents seus estiejaven allà en la mateixa època; alguns fins i tot avui dia hi vivien. Va ser la germana petita de la Carla Pons, l'Arlet, qui li va parlar de la colla del poble i qui va posar les mans al foc per la seva germana, perquè creia que no havia marxat voluntàriament i que alguna cosa dolenta li havia passat. Eren set a la colla, l'Eulàlia Solell, la veu cantant del grup, la Carla, la seva ombra, la Mònica Mata (germana d'en Dídac), en Pere Sallent (cosí de la Berta), en Roger Ferrer (soci de la mare d'en Mauri), l'Eloi Codina i la Marta Serra. Es coneixien des de petits i any amunt, any avall, tots eren d'edats semblants.

Allò feia pudor de socarrim, i per això va intentar esbrinar alguna cosa més parlant amb els susdits; tots ells van fer muts. Alguns, com va ser el cas de l'Eulàlia, grollers i tot. Aleshores, amb les portes tancades per part dels implicats directes, va anar a parlar amb una amiga que tenia dins la policia, volia saber si per aquella època, del 1985 al 1995, alguna cosa significativa havia passat a Sant Boi de Lluçanès o per aquelles contrades. Va trobar un informe perdut on es parlava d'un incendi, el tretze d'agost de l'any 1987, en una cabana; on sortosament no va morir ningú, tot i celebrar-se una festa

de joves (els noms dels quals, en ser menors, no hi apareixien). A l'arxiu també hi posava que s'havia detingut al piròman l'endemà mateix. El jove en qüestió, de qui tampoc posava el nom, va ser acusat per tota la colla i en l'atestat estava escrit que en el moment de la detenció presentava signes al cos d'haver patit algun tipus de violència. Ni ell va voler dir res ni la colla va parlar i tot va quedar enterrat perquè el pare de l'Eulàlia Solell, un influent home de negocis de la zona i amic íntim del jutge clau en la investigació, va ficar-hi cullerada. Judici ràpid i uns mesos reclòs en una institució per a menors.

—És que no tinc per què aguantar això!—va interrompre la Lia deixant anar un buf de menyspreu—, que no veu que és impossible que m'estigui parlant de l'Arnau, perquè si tot això fos veritat, aquest expedient m'haguera arribat a mi, que soc la seva psiquiatra?, o, si més no, els pares de l'Arnau m'hagueren fet cinc cèntims. Que no s'adona de l'absurditat que diu?

—Pensi el que vulgui, però evidències hi ha i això no ho pot negar. I si no sap res de tot això serà perquè segurament el senyor Solell així ho va voler. Per aquella època negociava amb el Consell Comarcal la venda d'uns terrenys i un acte així ho hauria endarrerit tot. I no s'ho podien permetre. Segurament van tapar-ho tot, tenien prou poder per a fer-ho. Poder i recursos, és clar. Gent del poble m'ha dit que era normal per a ell cobrir negligències o males formes de la seva família amb amenaces o diners.

—Insisteixo, la família Nogué m'haguera parlat. A més, es pensa que és fàcil amagar una psicopatia com aquesta? Si us plau, que està tancat des de fa quinze anys... per l'amor de Déu...

—Li pot l'orgull, senyora!

—A veure, la teoria està molt bé i no nego que llegint això, pot haver-hi una base per iniciar una investigació, però, ho sento, que l'Arnau en sigui responsable, no sé, ho veig una mica agafat amb pinces, senyor Tubert. Té alguna cosa més, a part d'aquest informe?—va dir la sergent Trull—, ha aconseguit declaracions d'algú?, proves físiques?

—No, tot és circumstancial, però, està clar que no poden negar la realitat. Quan em va arribar la notícia de la desaparició de l'Àgata Serol, vaig tornar a obrir el cas, perquè

el que sí que havia esbrinat parlant amb la gent del poble, és que hi havia un noi una mica tocat que estiuejava per allí, l'Arnau Nogué, que després de l'incendi, per cert, en aquella època tenia quinze anys, misteriosament va esfumar-se del poble. I també sé de bona font, que l'estiu següent, estava amb la Carla Pons la tarda que va desaparèixer...

—Perquè eren amics i ja el van investigar i no el van trobar sospitós, això també ho ha de tenir, no?—deixa anar una Lia més tranquil·la. El seu fort temperament de vegades anava més de pressa que el seu cervell—. A veure, si us plau, que tot això s'està anant de mare. D'acord, l'Arnau i la seva família sí que van marxar del poble l'estiu de l'any 1987, però, no va ser per cap incendi.

—Per què, doncs?

—Jo... és confidencial—diu la doctora—, però li puc assegurar que no va tenir res a veure amb l'incendi i encara menys amb tota aquesta ximpleria de les desaparicions.

—Si tan segura està, digui'm, no és veritat que l'Eulàlia i companyia se'n reien d'ell?, això també ho negarà? Negarà que l'estiu de l'incendi va passar alguna cosa entre ells?

—L'Arnau li va demanar per sortir a la Carla i ella va dir que no, no hi ha més història!

En Nil Tubert estava fora de si. De la cartera va treure un nou arxiu que li passà a la doctora.

—No és veritat! No va ser l'Eulàlia qui va fer que tothom es rigués d'ell? I no és veritat que vostè mateixa va ser agredida pel noi?

La cara de la doctora es posà seria de cop.

—Però, què dimonis...? Tot això és confidencial, d'on ho ha tret?—cridava la Lia mentre fullejava l'informe amb incredulitat—, qui li ho ha donat?

—De què coi està parlant?—va preguntar la sergent—, què és tot això de l'agressió?

—Per l'amor de Déu, que no va ser res, aquest senyor exagera les coses. Quan l'Arnau va ser rebutjat per la Carla i humiliat per l'Eulàlia, va patir un brot molt fort. Segons ell,

la Sira estava furiosa i li exigia venjança... el vaig anar a veure, però no entenia de raons. Em va llençar a terra i va fugir...

—I llavors va haver-hi l'incendi—va interrompre el detectiu.

—... jo vaig haver de marxar per una altra urgència—va continuar la doctora ignorant la interrupció—, però vaig estar en contacte amb la família fins que va aparèixer. Em van dir que estava bé, tot i que una mica nerviós. Els vaig donar permís per administrar-li un tranquil·litzant, que ja tenia prescrit i, per si l'interessa—remarca mirant el detectiu—, no van dir res sobre cap baralla ni que tingués cap ferida. L'endemà em va trucar en Lluç per a dir-me que marxaven un temps del poble, per a veure si així l'Arnau desconnectava, perquè tot allò de la Carla l'havia deixat molt tocat.

—Que van marxar, diu—va deixar anar el detectiu fent una ganyota de menyspreu—, això no s'ho creu ni vostè! Els Solell el van fer tancat, per això no en sap res, perquè segurament van fer callar a la família!

—No!, és clar que no!, vostè està obsessionat amb l'Arnau!

—Ja n'hi ha prou!—va exigir la sergent Trull—, aquesta discussió no ens porta enlloc. A veure, doctora, tot això de l'agressió quan m'ho pensava dir?

—No és rellevant pel cas, només va passar una vegada. I no sé com aquest senyor ha aconseguit aquests informes, són confidencials—va denunciar mentre obria la porta del cotxe amb mala bava i es ficava dins—. És ell qui ha comès un delictes! L'Arnau un assassí, au, vinga, i què més!

—Tinc les meves fonts, doctora, i crec fermament que l'Arnau va provocar l'incendi i que va fer mal a tota aquesta gent com a venjança, de fet, cada desaparició coincideix amb tornades de la família al poble i ho sé, perquè a les fotografies que cada any es fan durant la Festa Major, ell hi surt, els anys 1990, 1992 i 1994—assenyalava amb vehemència les imatges que mostrava—. Ho ha de reconèixer, havia d'estar rabiós després que l'acusessin de l'incendi i vagi vostè a saber què li van fer aquella nit! No pot ser casualitat que els desapareguts tinguin relació amb aquella gent, és una venjança, una clara venjança orquestrada amb paciència per una gran ment, i ho sap! Aquesta nit serà tretze d'agost i l'Arnau ha escapat... no pot estar més clar. Tingui sergent, no

m'ignori, si us plau, és la meva targeta amb el meu número de telèfon, truqui'm si em necessita.

Mentre s'allunyaven anant cap a Sant Boi de Lluçanès, la Dra. Sagarra observava, dempeus al costat d'un sortidor de benzina, en Nil Tubert, a la vegada que s'escalfava el cap amb tota la informació rebuda. Havia d'haver-hi una altra explicació a tot allò... l'Arnau, au! Era impossible, increïble... aquelles acusacions eren una gran estupidesa... ella ho hauria sabut... l'Ona i en Lluc li ho hagueren explicat... no, era impossible que li hagués passat per alt una psicopatia com aquella, no, a ella, no. Tots aquells anys no havia pogut fingir, tanmateix, si hipotèticament ho hagués fet, per què?... de què li servia semblar millorar?... l'única cosa que havia aconseguit era sortir de permís. Era això el que buscava?... ja, però, per què escapar-se si ho tenia tot planejat? Res d'allò tenia sentit.

—Tant de bo la fe cega que té en aquest noi, doctora, no l'estigui ennuvolant el criteri —va dir la sergent entretant seriosament l'observava pel retrovisor interior del cotxe patrulla—, perquè si l'Arnau fa mal a algú...

—Confii en mi, és un malalt, no una bèstia.

Amb tot, va retirar-li la mirada, ja que, per primer cop en molts anys, dubtava.

L'Arnau va donar un cop d'ull pel retrovisor. El borinot del cotxe blanc encara anava darrere seu. Començava a sospitar d'ell i això el va posar nerviós. Se li havia enganxat un cop passat el maleït accident d'uns quilòmetres enrere, quan un cotxe dels mossos va passar a brida batuda pel voral. Potser l'estava seguint? Si algú havia donat l'avís i havien reconegut la matrícula... va reduir la velocitat pensant que d'aquesta manera seria menys sospitós i va esperar... Per sort, però, en el desviament cap al poble, el cotxe va agafar el camí contrari i va sospirar tranquil.

Mentre conduïa per aquella estreta carretera, no podia deixar d'admirar el paisatge que l'envoltava. Va somriure. De petit es quedava enfavat contemplant la batalla d'ombres que el sol i la carretera mantenien gràcies als altius arbres dels vorals. Poques cases es podien veure en aquell curt recorregut, només alguna masia solitària que gaudia de la tranquil·litat de la zona.

Llegir el nom del poble en el rètol d'entrada el va enorgullir. Era un lloc bonic per a viure. Recordava molt bé el camí a casa, havia perdut el compte de quantes vegades l'havia fet, però segur n'estava que havien estat moltes, si no, no se li hagués quedat gravat al cap. «Res més entrar al poble i a mà esquerra, no té pèrdua», se somreia satisfet.

Va seguir el camí del Vilar fins al final. Allà, just allà, hi havia la masia dels seus pares i al costat, un dels camins que duïen al Roure de la Senyora. Va aparcar el cotxe a uns metres de la masia, contemplant la casa on havia estat tan feliç durant tants estius. Típica construcció de dos pisos amb fortes parets de pedra i una xemeneia vigilant des de la teulada. Amb l'hort plantat al darrere i..., aquest record li va arrencar un somriure, amb els gronxadors de quan era petit encara al jardí davanter. Va enfilear el camí de pedra que conduïa a la casa.

Els nervis se'l menjaven. Era ridícul, anava a visitar els seus pares, no a una entrevista de feina. Malgrat tot, estava neguitós. Si era un pla de la Sira, havia d'estar previngut.

Va picar al timbre un cop.

—Hola!, què hi ha algú a casa? Soc jo, l'Arnau!, hola?

Però ningú no va contestar.

Va tornar a picar.

—Mama, papa!, soc jo!, hola?

La porta del garatge estava oberta i va poder veure que el vell cotxe dels pares hi era aparcats, però això era normal, ja que en Lluc va deixar de conduir després de xocar amb un camió en una rotonda. Ara bé, que la porta estigués oberta sí que volia dir que hi eren a casa, ja que estaven avisats dels recents robatoris que hi havia hagut per la zona. Llavors, per què no contestaven?

Es va accelerar donant cops de puny a la porta, entretant cridava els seus pares. I a la fi, aquesta es va obrir.

El seu primer instint en veure la Dra. Sagarra, va ser sortir corrents, llavors va veure l'Ona i el Lluc darrere d'ella. La mare havia plorat.

—Però què...? Mama, papa, què passa? Esteu bé?

—Hola, Arnau, saps qui soc?

—És clar que sí, la Lia, la meva doctora. A què ve aquesta pregunta?

Amb fermesa, però suaument, va apartar-la per abraçar els pares. Els dos tremolaven minsament.

—Eh, eh—els va dir estrenyent-los contra ell—, esteu bé? Què hi fa ella aquí?

—Per nosaltres no pateixis, Arnau, estem bé, però, i tu?, estàs tu bé? Recordes res?

La Lia li va posar una mà a l'espatlla.

—Que si recordo res? Jo... deixa'm estar! Què hi fa ella aquí?—un batibull d'imatges passaven pel seu cap, però aquells no eren records seus. Papallones embravides i esquitxos de sang es barrejaven sense ordre ni concert—es pot saber què nassos passa?, és per la noia que m'he trobat?, jo no he fet res!...jo no he fet res!

Va intentar girar cua, però dos mossos custodiaven la porta. El seu pare li parlava i malgrat que el tenia darrere, la seva veu semblava allunyar-se lentament.

—Quina noia?, de què parles?... Arnau, mira al papa, per què has vingut?, què t'ha fet venir avui? Arnau, recordes res?

—Eh?... no sé... jo... estava a la residència, estudiant i he vist... papa, no em trobo bé... la teva cara... i la mama... envellit... papa, estic marejat... la Sira m'ha fet venir... ella... jo no he fet res, el cos ja hi era...

Va notar que les cames li feien figa. Les parets ballaven al seu voltant i aquelles veus... què estaven dient? Qui era ell?

La situació es descontrolava i la Lia ho sabia.

—Arnau, escolta'm, tu no vius a una residència, sinó al centre.

—Centre?... no, estudio entom...

—Fa quinze anys que estàs ingressat. Des de la mort de l'Àgata... recordes l'Àgata?

Sentir aquell nom va ser el detonant. De sobte la seva ment va fugir i es va veure dempeus al costat del cos d'una noia. Era l'Àgata? No li podia veure la cara, un ram de vídues bordes la tapava. I ell... ell duia una barra ensangonada a la mà. Plorava.

El pes de la culpa el va enfonsar.

Ell havia mort l'Àgata i ho podia recordar.

Va caure desmaiada al bell mig del menjador.

—Capità, capità!, desperta't!

Però ni tan sols la desesperació dels seus pares va aconseguir res.

En Lluc va intentar llevar-lo, si bé cada vegada que tirava d'ell, les velles cames li tremolaven avisant-lo que parés, que no podien més. I l'Ona va demanar ajuda als agents que custodiaven la porta. Ells sí que van poder acomodar-lo al sofà.

—Ara l'hem de deixar descansar. L'Arnau ha sofert un col·lapse. Però hem d'estar preparats. Ara mateix no podem saber com es despertarà.

—Què vol dir?

—Des de la meva experiència, crec que sentir el nom de l'Àgata ha fet que comenci a recordar i sento dir-vos que, si és així, per primer cop haurà d'enfrontar-se a una realitat que no coneix. Penseu que si ha recordat...

—No, no ho diguis!

—Ho sento, però si ha recordat algunes de les coses que va fer aquella nit, no les tinc totes que sigui capaç de suportar-ho. Ara més que mai heu d'estar al seu costat i ser valents, m'enteneu?

—Mai l'abandonarem.

La cridòria a l'exterior de la casa era insuportable. Com la pesta, el rumor que l'Arnau era a casa els seus pares es va estendre sense control i alguns veïns, a tot estirar un centenar, s'hi van apropar per a donar la seva opinió. Que no era bona.

—Està tot controlat, no han de patir per res—intentava explicar la Lia. Però estaven tan exaltats que ningú l'escoltava. Un parell d'ous havien estat esclafats contra la façana—. L'Arnau no és perillós, els ho puc...

—Que li ho diguin als pares de la noia! Fora del poble! Fora!

—Això! És un assassí!

—I un violador! No el volem aquí, fora!

—L'han de tancar, un malalt com aquest no pot estar en llibertat!

La tensió era tal, que fins i tot van haver de demanar un parell de patrulles més. Sols per prevenció. Aquella gent no era violenta, però qui sap què podia passar si tothom es deixava endur per les emocions.

En aquell moment va aparèixer l'Eulàlia Solell, alcaldessa del poble. Era una dona de quaranta anys i de complexió mitjana. Duia el cabell curt i els rínxols tintats de marró, per a ocultar les canes prematures que sempre havia odiat. Aquest *look* enduria encara més unes faccions ja rudes de per si. A la Lia no li va fer gràcia veure-la allà, ja que recordava les paraules d'en Carles i sabia a què venia. Ella havia estat la instigadora d'aquell linxament. Amb la supèrbia de pensar-se líder, va passejar-se entre la gent amb les mans alçades; suposadament demanava calma. Se la veia a gust ficada en el seu paper d'heroïna.

—Tranquil·litat, que aviat estarà tot aclarit! Saben bé que el poble no el vol aquí i segur que els Nogué es faran càrrec de la situació—cridava amb un teatral somriure d'orella o orella entretant s'apropava a la porta—. Que ningú pateixi!—deia quan es va girar per clavar una duríssima mirada a la Lia—. Què?, com ho hem de fer? Vull parlar amb els pares d'aquest ind...

—Vigila què dius!—el to de l'Ona, qui observava l'escena des de la porta del menjador, no era precisament amigable. L'Eulàlia no ho podia veure, però premia amb ràbia el bastó que l'ajudava a sostenir-se—, perquè ja no et passo ni una!

—Vaja!, com més vella més rondinaire, oi, Ona? Ves amb compte, que encara tinc coses a dir.

—Què vol?—va interrompre-la la Lia amb impaciència.

—Que marxi del poble! Fora!

Seguia cridant la gent.

—Veig que no hem començat amb bon peu, soc l'Eulàlia Sol...

—Sí, sé molt bé qui és i què pretén, i, per si no ho ha notat, no és benvinguda en aquesta casa.

—Mirin, jo venia en to amigable, però ja veig que vostès no, així que ara parlo com l'alcaldeessa d'aquest poble i exigeixo que tornin a tancar a aquest pertorbat! És una vergonya i una humiliació per Sant Boi que hagi tornat, i penso fer tot el que estigui al meu abast—bramava gesticulant amb vehemència—, perquè situacions com aquestes no tornin a passar! Aquest és un poble honrat i no el volem aquí. Aquest home hauria d'estar tancat de per vida!

La gentada va aplaudir amb força aquestes paraules, fent-la envalentir.

—I resi perquè no passi res, doctora—afegí alçant l'índex—, perquè la faré responsable a vostè i no dubti que no descansaré fins a veure com perd la llicència i es queda al...

La Lia va tancar-li la porta als nassos. Estava enfurismada.

I per aquest motiu, quan va altra vegada va sonar el timbre, gairebé fa sortir la porta de les frontisses en obrir-la de nou.

—Vagi-se'n a...

Però l'home que tenia davant no tenia res a veure amb l'Eulàlia, qui no estava gaire contenta d'haver quedat relegada a un segon pla i, des de darrere, treia fum pel nas entretant premia amb duresa la mandíbula, no, aquell home era petit, rabassut i calb.

—Bon dia i tranquil·litat—tenia veu ruda i no parava d'apujar-se els pantalons estirant les travetes—. Ja veig que per aquí els ànims estan una mica encesos, oi? A veure, em presentaré, soc en Valentí Badosa, vicepresident 2n del Consell Comarcal d'Osona. Per causalitat em trobava per la zona, m'havien convidat a un sopar en motiu de la festa Major, i m'he assabentat de tot aquest, diguem-ne, malentès. Bé, en fi, que m'he volgut presentar per a veure si entre tots podem trobar una solució, què em diuen?

—L'Arnau no ha fet res i no marxarà—va dir la Lia sense estrènyer la mà que li havia estès.

—Ep, que no soc ni jutge ni botxí, jo, sols vull que parlem un moment i prou. Aquesta gent està espantada i, fins a un cert punt, pot ser comprensible, no creu? Potser si passo i parlo amb els senyors Nogué i amb l'Arnau, puc arribar a conclusions i podria calmar l'ambient, què hi diu?

Va ser l'Ona qui el va deixar entrar després d'escoltar la conversa des de darrere la porta.

—Bon dia, vol prendre res?

—No gràcies—va somriure—. Quin merder hi ha aquí fora, eh? Sergent—va saludar amb un suau cop de cap.

—Bon dia.

—L'Arnau no ha fet res—es va afanyar a dir en Lluc—, ningú el farà fora de casa seva!

—Ho sé, ho sé, ja he dit que no vinc a jutjar a ningú, però m'agradaria parlar amb ell, ja saben, si la fem petar uns minuts, ben segur podria sortir i dir que marxin, que l'home no és pas perillós.

Quan va entrar al menjador i va veure l'Arnau estirat al sofà s'aturà.

—Les emocions han pogut amb ell—va explicar la Lia—, està descansant.

—Els ha dit res?, vull dir, ha parlat amb vostès de per què ha fugit o si ha recordat alguna cosa? Perquè sé que tenia amnèsia o alguna cosa semblant li passava, no? S'ha posat agressiu en algun moment?

—Massa preguntes fa vostè—va dir l'Ona.

—Bé, és la meva obligació. Haig de mirar pel benestar de la comarca, ja saben.

Llavors, en Valentí Badosa es va apropar al Lluç i posant-li paternalment la mà a l'esquena va sospirar.

—Miri, Lluç, perquè puc dir-li així, oi, Lluç?—l'home va assentir amb el cap—, doncs, no l'enganyaré, coincidència, el que se'n diu coincidència, ben bé no és que jo estigui aquí, la veritat és que des de la comarca m'envien perquè no estan tranquils, sembla ser que han rebut pressions de famílies i altres col·lectius.

—Puc imaginar-me qui—va dir l'Ona pensant en l'Eulàlia.

—És igual qui, de debò, la qüestió és que hi ha molta gent darrera meu que no veu amb bons ulls que l'Arnau hagi tornat, temen que faci alguna de les seves i que les responsabilitats caiguin sobre ells per no haver-ho previst. Volen assegurar-se que tot està controlat i que si no és així, doncs, bé, que torni a l'hospital. Aviat arribarà un ordre de detenció.

—No en tinc constància—comenta la sergent Trull—. Les meves ordres són mantenir-me al costat de l'Arnau fins que tot l'assumpte s'aclareixi i així serà fins que no m'arribi l'ordre del Comissari.

—A mi m'ho acaben de comunicar. No en sé res més.

—Ja en tinc prou d'amenaçes!—en comptes de l'Ona, va semblar que hagués cridat un general de l'exèrcit, perquè tothom es va quadrar—L'Arnau és a casa seva, mal que els pesi i no torni a parlar d'ell com si fos un delinqüent—els llavis de l'Ona s'unien en una sola línia i els seus ulls disparaven ràbia—, perquè no penso permetre insults a casa meua. El que ha de fer, senyor Badosa, és fer que tothom marxi. Que deixin de molestar.

—No marxaran i ho saben. Si és necessari, s'estaran cridant tota la nit. Els coneixen. No volen tenir a un, bé, a una persona com l'Arnau rodant per aquí.

—Què vol dir?—en Lluç va empènyer l'alcalde i el va fer caure—. Què vol dir una persona com l'Arnau?

—Maco exemple dona vostè!—va deixar anar en Badosa acceptant la mà que la sergent Trull li va oferir—. Sé que no és agradable de sentir, però és el que hi ha!, la gent que hi ha fora cada cop està més calenta i, qui sap si, arribat el moment, els mossos els poden controlar.

—És una amenaça?

—Eh, eh, tranquil·litat.

La sergent Trull s'hi va ficar pel mig per a evitar que tot anés a més.

—No sé a què coi ha vingut, senyor—assenyalava en Badosa amb vehemència—, però no permetré amenaces cap a l'Arnau, vinguin d'on vinguin, entesos? Confiem en el criteri de la Dra. Sagarra. Si ella diu que és millor no molestar el noi, així serà!

—Senyor Badosa, l'Arnau no és un perill per a ningú, li ho puc assegurar. He estat la seva doctora durant més de...

—Au, ara em dirà que no ha fotut d'hòsties a una parella mentre venia, oi? Que tinc ulls i orelles per tot arreu. I què em diu dels cotxes que ha robat? Si us plau, no em tracti com si fos idiota.

—No era la meva intenció, de debò que no, sols he volgut constatar un fet. Escolti, l'Arnau no és un perill per a ningú, molts experts en psiquiatria ho diuen, i li puc assegurar que després del primer permís, en vindrà un segon i un tercer. I que ningú li pot prohibir venir a veure els seus pares.

—Ni quedar-se. Com he dit, això és casa seva.

La riallada de menyspreu que va deixar anar en Valentí, va fer tremolar els mobles i, de retruc, va despertar l'Arnau. El noi estava desorientat. Es tocava el cap i arronsava els ulls a la vegada que s'humitejava els llavis amb la llengua. L'Ona li va portar un got d'aigua.

—Arnau, capità, estàs bé?

—Mama, què hi faig aquí? Com he... doctora?

—Eh, no t'aixequis, espera una mica. Recordes res?

Va passar una primera mirada pel saló. Tot era confús en el seu cap. Sí, recordava estar al centre, veient la tele. Recordava els crits de la gent. No el volien al poble. Deien que era un... però no, no ho era. Llavors va parlar aquella dona... i tot va canviar.

—Vostè... vostè hi era—assenyalava en Valentí.

—Jo? A on era jo, nano?

—A la tele... estava allà, però diferent. Tenia més pèl i... la mirada, la seva mirada era...

—Tranquil, fill, no hi ha pressa—en Lluç li passava suaument la tremolosa mà pels cabells—, ets a casa. T'has desmaiàt.

—Mare meva!, quin enrenou que tens al cap, nano!

—Era de nit...

Veia borrós. El passat se li barrejava amb el present i no era capaç de separar-los. La doctora va veure pànic als seus ulls i, abans que es desmaiés altre cop, va notar com s'estremia.

—Arnau! Arnau!—en Lluç, qui per sort va aconseguir agafar-lo abans que caigués a terra, donava seus cops a la cara del noi—desperta, Arnau!

L'Ona s'ho mirava tot aterrida. Plorava.

—S'ha de trucar una ambulància!—va exigir en Badosa—, aquest noi no està bé i se l'ha de dur a un hospital.

—Ni parlar-ne! Vostè sols busca la manera de fer-lo fora d'aquí!

—Però, és que no està bé, Ona, no ho veu?

En Lluç seguia donant-li seus cops, amb tot, l'Arnau no reaccionava.

—Deixa'l Lluç!—va dir la Dra. Lia—, deixa'l descansar. I no cal cap ambulància, l'única cosa que té l'Arnau és estrès, per això s'ha desmaiàt, per l'estrès i l'angoixa d'haver recordat.

—Què?, què ha recordat?

—Em penso que tot.

—Doctora, n'està segura que pot haver recordat? Qui sap si quan es desperti no té un merder de collons al cervell i barreja els records.

El vicepresident comarcal prenia una tassa de cafè assegut a una cadira de la cuina. Per deixar descansar l'Arnau, havien decidit traslladar la conversa de lloc. El sol es perdia ja per l'horitzó.

—N'estic segura que ha recordat i que ho ha fet amb total claredat. Sí, penso que quan es desperti se sabrà la veritat.

En recordar la informació rebuda pel detectiu Nil Tubert, però, la doctora va tenir un moment de feblesa. Si hi havia alguna cosa de certa en tot allò, que, no, que ella n'estava segura que no podia ser, però, bé, si hi havia res... com reaccionaria l'Arnau? Seria violent? I els seus pares?

—... Lia?, però això són bones notícies, oi?—va preguntar per segona vegada l'Ona. Agafava la mà d'en Lluç amb força—, perquè així podrem saber què va passar.

—Eh..., sí, és clar que sí—va respondre desviant la mirada cap a la sergent Trull, qui tenia la vista clavada en l'Arnau. També mantenia un semblant seriós.

—N'estan segurs que ho volen saber? I si diu que sí, que va ser ell?

—No!—va exclamar en Lluç aixecant-se de cop—. Quins nassos teniu en aquest poble. No li vau donar mai l'oportunitat de defensar-se.

—Coi, perquè fins on jo sé, és culpable! Les proves ho van demostrar i ell mai va...

—Ell mai va què? Estava traumatitzat! No té ni punyetera idea de tot el que ha passat al llarg d'aquests anys, ni idea!

L'Ona va arrencar a plorar mentre agafava suaument el braç d'en Lluç.

—Tranquil, no t'excitis tant, que no et va gens bé, i abaixeu la veu, si us plau, que l'Arnau necessita descansar.

—Sí, tens raó, és que—va murmurar en Lluç mirant de reüll en Badosa—, només tinc ganes que tot això acabi d'una vegada. Ja fa massa anys que dura i n'estic fins...

—Mireu, família—en Valentí va llevar-se de la cadira per situar-se al costat d'en Lluç—, sé que tot això ha estat una putada i l'últim que vull és faltar-vos el respecte, però heu de ser realistes. Soc el primer que voldria que el noi es despertés i digués que és innocent, que ell no va fer res... Lluç, us esteu fent un mal innecessari. Ja sou grans. De debò podreu aguantar tot el que vindrà? Digui'ls-ho vostè, doctora, digui'ls que han de tocar de peus a terra, que no poden continuar amb aquest ritme.

—Jo... Em sap greu dir-ho, però el senyor Badosa té raó. Lluç, Ona, heu pensat mai què passaria si un dia l'Arnau confessa?

—No, és impossible, ell és innocent—va assegurar l'Ona amb veu fràgil.

—Així no anem enlloc—va murmurar el vicepresident comarcal.

Els segons de silenci, només trencats per l'estrident rebombori de crits i insults que els veïns de la zona llençaven des del carrer, es van fer eterns. Tots quatre miraven a terra, perquè cap d'ells era capaç de mirar-se als ulls.

I així seguien quan la pedra que va travessar el vidre de la cuina, esmicolant-lo en milers de petits trossets, gairebé topa amb el cap de l'Ona. I amb ella un missatge: «no volem violadors ni assassins en aquest poble, o aquest cabró marxa per voluntat pròpia o el fem marxar nosaltres».

En Lluç i en Badosa de seguida van córrer cap a l'entrada. Van obrir la porta amb ímpetu i es van encarar amb la gent.

—Esteu bojos o què?—va cridar en Valentí—, quasi li foteu pel cap a l'Ona.

—Qui ha sigut el covard?

Tothom es va mirar de reüll, però ningú va dir res. Darrere de tots ells, l'Eulàlia somreia complaent abans de girar cua i marxar del lloc. Això se li donava molt bé a ella, encendre el foc per a després deixar que la resta l'avivi.

—Aquest cabró no es pot quedar aquí!

—Assassí!

—Aneu a la merda! Vosaltres no sou ningú per a decidir-ho—la veu d'en Lluç sonava vella i desgastada, però amb força suficient per a fer-los front—, és el meu fill i sé que no va fer res. Ell es quedarà aquí i prou!

—Aleshores la culpa de què passi serà solament teva!

—És això una amenaça?

—Preneu-vos-ho com vulgueu!—va cridar una veïna a qui en Lluç considerava una gran amiga—. Si me'l trobo pel carrer no em faig responsable de mi mateixa, quedeu avisats!

—Toca un pèl a l'Arnau i...

—Càgum tot, coi d'energúmens, que ja us esteu passant!—en Badosa intentava calmar els ànims—. Esteu nerviosos i ho entenc, però l'Arnau està sota control i aquest merder que esteu fotent, no serveix per a res. Au, marxeu cap a casa i estigueu tranquils, que l'Ona i en Lluç tenen la situació controlada.

—No marxarem fins...

—Aquí no foteu res de res! I una cosa més us diré, si torneu a agredir-los d'alguna manera, personalment duré el culpable a la garjola, entesos?

—Nosaltres som les víctimes, no ells! Ens hauries de defensar a nosaltres!

—Jo no defenso ningú—va cridar en Badosa, tirant de les travetes per apujar-se els pantalons—, només us dic el que he vist i és que tenen l'Arnau controlat, a més, també hi és la seva doctora. Que no són l'enemic, collons! Au, foteu el camp—va dir mirant el rellotge—. Aneu a sentir el pregó i deixeu que els professionals s'encarreguin de tot! Us

ho asseguro, de debò que sí, que si algú els torna a tocar els nassos, faré que us fotin a tots a la garjola!

Afortunadament, la vesprada va arribar en silenci, ja que quan l'alcaldessa va marxar, la majoria de la gent la va seguir, i els qui no ho van fer, van acabar sent expulsats pels mossos; els quals van establir un perímetre de seguretat a més de mig quilòmetre de la casa. El vicepresident comarcal també va marxar i, tant els pares de l'Arnau com la Lia van retirar-se a descansar. Van deixar el noi al sofà amb la sergent Trull a la porta, vigilant; perquè la doctora no les tenia totes, perquè les paraules del detectiu rebotaven dins els seu cap i no paraven d'enviar-li avisos... i si era veritat... i si realment l'Arnau l'havia enganyada?... i si era responsable de les desaparicions?... i si buscava venjança per tot allò que va passar?... i si...

La Dra. Lia dormia inquieta. Repetia un estrany somni un cop i un altre. Papallones negres amb taques vermelles voletejaven per damunt seu. Es trobava al bell mig d'una prada, on els corbs trencaven el silenci de manera ensordidora i una catifa de flors donava un to violaci al paisatge, però no hi havia claror. Una densa boira grisa ho envoltava tot en aquell lloc. De sobte, una elegant papallona blanca amb ratlles negres, talment una zebra, feia acte de presència. Voletejava, esvalotada, per damunt de les altres, les quals es llençaven contra ella... i el somni tornava a començar.

Llavors va sentir el xiuxiueig. Era molt suau. Era dolç i l'advertia...

Es va despertar de cop. Estava sola a l'habitació. Malgrat tot, un pessic a l'estómac la neguitejava. I no es va poder estar.

Es va llevar apressadament i va anar cap al menjador.

Descobrir el cos de la sergent Trull estès a terra la va advertir. Va intentar obrir la porta, però no va haver-hi manera, estava travada per dins. Va colpejar-la.

—Arnau, Arnau, obre!

Se sentien sorolls dins l'habitació.

—Arnau, obre la porta!

Tant d'enrenou va fer que l'Ona i en Lluç apareguessin en escena.

—Què passa?

—No ho sé, Ona, però alguna cosa va malament. No puc obrir la porta. L'Arnau l'ha tancat des de dins. Fa estona que sento sorolls. Com us he dit, estic segura que ha recordat i em temo que faci una bestiesa.

—Arnau, Arnau, obre!

Darrere seu, l'estabornida sergent Trull va començar a reaccionar. Es va aixecar lentament. Encara es trobava marejada després del fort cop al cap. Però això no la va

aturar. Va aixecar una cama i va deixar anar un cop de peu amb totes les seves forces, rebentant la porta.

Ningú va entendre què estaven veient.

Va ser la mateixa sergent Trull qui va detenir en Valentí Badosa quan intentava escapar per la porta que donava al jardí. No parava de cridar i amenaçar mentre el retenia.

L'Arnau era a terra. Immòbil. No respirava. Al costat del seu cap hi havia un coixí amb un cercle humit. I entretant en Lluc, traient forces d'on no li quedaven, es desfogava a cops amb en Badosa, i la sergent Trull provava d'impedir-ho, la Lia i l'Ona intentaven reanimar-lo. Entre plors i xiuxiuejos a cau d'orella, on la mare li demanava si us plau que es despertés, la Lia va començar amb els massatges cardiovasculars a la vegada que li practicava la respiració artificial.

Els segons van semblar minuts i els minuts hores, però ho va aconseguir. L'Arnau va respirar de nou. I poc després va ser capaç obrir els ulls. Tenia molt mal de cap.

Tant l'Ona com en Lluc se li van llençar al damunt.

—Què ha passat, mama?

—Estàs bé, Arnau?

Va intentar llevar-se, tanmateix, no el van deixar i va quedar assegut a terra recolzant l'esquena al sofà.

—Espera uns minuts més—li va dir en Lluc—, recupera't. Què t'ha passat, eh?

Passant la vista per l'habitació anava somrient. Llavors, en aturar la mirada davant en Badosa, va embogir.

—Tu, fill de puta, tu! Vas ser tu!

—Però, què coi dius, nano!

—De què parles, Arnau?—va preguntar en Lluc mirant amb recel en Badosa—. Què va fer ell?

El noi es va aixecar. Encara es trobava una mica marejat i els seus moviments eren fatigosos.

—Tu, vas ser tu!—va repetir assenyalant en Badosa.

De la ràbia va llençar-li un gerro que hàbilment l'home va esquivar.

—Arnau, què fas? T'has tornat boig?

La sergent Trull va aturar el noi quan, amb mirada desorbitada, s'abraonava damunt el vicepresident comarcal; qui neguitós havia emmudit i sols era capaç de mirar a terra.

—No val la pena—li va xiuxiuejar la sergent—, sigui el que sigui, deixa que jo me'n carregui de tot, per això soc aquí. Confia en mi.

—Coi de gamarús!, has volgut matar l'Arnau!—ara era l'Ona qui l'increpava— Què coi amagues? Per què has vingut?

—Esteu tots bojós, jo no he volgut matar ningú, heu malinterpretat la situació. Volia parlar amb ell i quan he intentat despertar-lo, s'ha posat com una moto, només l'estava reduint perquè no em fes mal. I, ep!, això demostra que és agressiu i perillós, no el volem al pob...

—Ves-te'n a la merda! Sabem molt bé què hem vist—va bramar en Lluç apropant-se a ell—. Ets un fill de puta!

En Valentí Badosa va somriure sorneguerament, cosa que va encendre encara més els ànims.

—No ho enteneu, recordo per què he vingut... jo... jo—tremolava, plorava i sospirava a la vegada—, jo no vaig matar l'Àgata. Ara ho recordo, ja sé què va passar aquella nit.

En Badosa va fer un moviment per a desempallegar-se de les mans de la sergent, però va ser inútil.

—Ni ho somïï, no el deixaré anar.

—Acabareu tots a la presó—amenaçava furiosament—. Ets un pertorbat de merda, noi!

—Calla malparit!, segueix, Arnau, no li facis cas.

—Ahir a l'hospital, quan vaig veure les notícies... ell estava allà, amagat darrere una dona que parlava... la mirava d'una manera... amb un odi... va ser com un esclat. No era la primera vegada que la veia, sabeu? Ell va assassinar l'Àgata, aquest home és l'assassí! Jo vaig veure com ho feia!

En Valentí Badosa va empal·lidir, entretant seguia intentant desfer-se de la sergent.

—Estàs molt tocat, nano! Quan s'aclareixi tot això us fotrè una denúncia a tots.

La Sergent Trull li va prémer amb més força els canells.

—Has agredit a una agent i a més has intentat asfixiar l'Arnau, no parlis de denúncies perquè la primera serà per a tu.

—Ara ho entenc, per això has intentat matar-lo, tros de cabró! Per això has vingut avui! Volies saber si recordava res perquè sabies que et podria reconèixer.

De nou en Lluc va ser aturat per la sergent Trull abans que li pogués colpejar la cara.

—El pare igual que el fill!—va riure en Valentí—. Vinga iaio, que no el volia matar, ja he dit que volia parlar amb ell. No el volem al poble, no ho enteneu? Haig de mirar per la meva gent.

—Parlar? I una merda! El volies matar. Tros de cabró!

—Ell va matar l'Àgata! Et vaig veure! El vaig veure!

—Calla, nano!—en Badosa es removia entre els braços de la sergent Trull—. Estàs tocat del bolet des del dia que vas néixer. On és la papallona, eh? Estàs boig i si continues amb aquesta ximpleria acabaré amb tu, t'ho prometo! No hi haurà lloc on et puguis amagar.

—Calli d'una vegada!

—I vostè, doctora de pa sucant amb oli, faré que acabi la seva carrera enfonsada en la misèria, li ho juro! Faré que us detinguin a tots, que la vostra vida sigui...

Veient que era impossible continuar amb la conversa amb aquell personatge interrompent contínuament per a insultar i amenaçar, la sergent Trull se'l va endur a la sala del costat. I l'Arnau va continuar, assegut al sofà. Tremolava per l'excitació del moment.

—Aquella nit l'Àgata i jo vam sortir perquè no podíem esperar a l'endemà per a donar un tomb. Hi havia unes flors, allà, a la porta de casa, eren liles, i vaig arrencar algunes. Vaig fer un ram per l'Àgata. Vam saludar a alguns veïns que passejaven—parlava de manera accelerada, moltes eren les coses que volia explicar i poc el temps que tenia—. L'Àgata tenia set, però l'aigua que havia agafat, imbècil jo, era la mateixa que duia al migdia i estava calenta. Li vaig dir de tornar a casa, però ella no volia fer marxar enrere, llavors vaig anar-hi jo sol i l'Àgata es va quedar esperant-me. Per què vaig ser tan burro? Vaig anar de pressa, de debò que sí, però, quan vaig tornar... ella ja no hi era. Vaig cridar-la un parell de vegades i aleshores vaig veure el ram que li havia regalat, era a terra, a l'inici del camí del bosc. Estava destrossat. El vaig recollir i vaig endinsar-m'hi. Segons després vaig sentir uns gemecs i...

—Segueix, capità—li va dir l'Ona agafant-li la mà en veure com s'estremia—, estem aquí. No tinguis por de recordar.

—... m'hi vaig apropar sense fer soroll. I aleshores el vaig veure—assenyalava la sala on era en Badosa amb els ulls rabiosos—, aquest cabró era damunt d'ella. L'Àgata no es movia. No vaig saber reaccionar. I em vaig quedar quiet. Ell va agafar una barra de ferro que hi havia a terra i li va donar amb totes les seves forces, al cap. Aleshores vaig cridar. Es va girar. Tenia els ulls... feia por. Li vaig treure la barra i m'hi vaig enfrontar. Va fugir espantat. Vaig ajupir-me al costat de l'Àgata, no respirava... vaig plorar i plorar, mentre un nus a l'estómac em feia vomitar.

—Llavors, tu... ho sabia!, sabia que eres innocent!—va riure l'Ona.

—Tants anys i ara, per fi, per fi se sabrà la veritat—aplaudia en Lluç qui mirava la doctora—. Ho veus?, veus com era innocent?

—N'estàs segur de tot això que dius, Arnau, n'estàs segur?

—Sí, Lia, molt segur. Per primer cop des de fa anys, tinc el cap ben clar. Recordo cada moment com si hagués passat ahir... si no hagués tornat...

—Arnau, capità, per fi—en Lluç i l'Ona l'abraçaven dolçament mentre ploraven—, sempre hem sabut que tu no vas ser. Sempre hem cregut en tu. Mare meva, tant de temps i ara...

—Sí... tinc la imatge gravada al cervell, jo allà dempeus i aquell cabró... no vaig ajudar-la, no vaig poder, em vaig quedar paralitzat. No vaig saber reaccionar a temps.

—No et castiguis més, Arnau, ja has pagat un alt preu—li va dir en Lluç remenant-li els cabells—. Res va ser culpa teva.

—Exacte, no t'has de sentir responsable—la Lia se'l mirava somrient. Havia donat espai a la família, però solament tenia ganes d'abraçar l'Arnau—, perquè no ho ets. Ni podies saber què passaria ni podies haver fet res per ajudar-la, perquè, segons l'autòpsia, aquell segon cop al cap va ser mortal. Mare de Déu senyor... tot això és massa, de debò que sí. I ara què fem?, perquè dubto molt que es pugui demostrar res i sols amb la teva paraula no en tenim prou. Tot segueix acusant-te.

Se'l mirava somrient. Si allò que havia explicat era cert, que n'estava segura que sí, llavors el detectiu s'equivocava. Ho sabia, sabia que l'Arnau era innocent. Sabia que ell no era capaç de cometre aquelles atrocitats.

—Ha d'haver-hi alguna prova en algun lloc, sols hem de buscar-la—va dir l'Ona.

—Aquell cabró no pot sortir-se'n, hem d'acons...

El cop sec que va interrompre la conversa el va provocar la porta del menjador en obrir-se i estampar-se contra la paret. Segons després, davant la sorpresa de tots, va aparèixer la sergent Trull; trontollava mentre s'agafava el cap. Un fil de sang recorria el seu rostre.

—Ha fugit... no sé com ha anat... ho sento... jo...

—Eh, sergent, està bé? Què ha passat?

Mentre en Lluç i la Lia l'ajudaven a seure, l'Ona va anar a buscar alguna cosa per a pressionar-li la ferida. L'Arnau s'ho mirava quiet. De sobtada havia agafat por. Sabia molt bé què era capaç de fer aquell home. I si tornava per a matar-lo?

—Sí, una mica marejada i prou. Ha anat tot molt de pressa. Només li he donat un segon l'esquena i el molt cabró, m'ha fotut un gerro pel cap. Ha sortit per la porta que du al jardí. I ja van dos... quan l' enxampi...

En Lluç va anar a mirar. El carrer estava buit.

—Càgum tot! I ara què fem?

—Vindrà a matar-me, segur que ho farà. El vaig veure. Puc identificar-lo!

—I tant que no, fill, no és tan ximple!, sap que no podria arribar fins a tu.

—Ei, Arnau, la teva mare té raó, no t'has de preocupar de res, ja he donat l'avís, no anirà gaire lluny—i somrient-li, la sergent afegeix—, i que hagi fugit d'aquesta manera no l'afavoreix gens, començo a sentir molta curiositat per la teva història, nano.

—És per a fer-ho—la Lia pressionava la ferida—, tal com ha actuat i fugit, és culpable segur. Pressioni amb força fins que arribin els sanitaris, sergent, segurament li hauran de posar algun punt.

—Estem d'acord que és culpable, però i què?, seguim sense poder demostrar res. És la paraula d'ell contra la d'en Badosa i ja sabem qui guanyaria en un judici.

—Proves, necessitem proves. Hem de presentar alguna cosa perquè ens facin cas.

D'un bot l'Arnau es va aixecar.

—La caixa... la vaig amagar al camí dels esbarzers.

—De què parles?

—Mama, quan vaig veure al Badosa aquella nit, el vaig seguir fins a casa seva.

—Casa seva? És que vivia al poble?

—Sí... bé, no... perquè va entrar a la casa dels... és clar, com no ho hem vist abans?

Va clavar la mirada en l'Ona. Estava pàl·lid.

—Ei, què passa, Arnau?

—Mama, ja sé qui és, ara ho entenc tot, en Valentí Badosa és el nen aquell que van acusar de l'incendi! No el recordeu? Sí, era nou al poble aquell estiu.

L'Ona i en Lluc es van mirar.

—Què?, això és impossible, aquell nen es deia Vidal, no Valentí. Ho recordo molt bé.

Ara era la Lia qui se'ls mirava amb curiositat. Fragments d'aquella conversa era com un *flash black* d'hores abans, però amb un altre protagonista.

—Arnau, n'estàs segur d'això que dius? Perquè, llavors l'assumpte és molt més complicat que sembla—va dir observant de reüll la sergent—. Ja sap què li diré, oi?, crec que l'hauria de trucar. Segurament, veient el nostre escepticisme, no ens ha dit tot el que sabia.

L'Ona i en Lluc se la miraven sense entendre.

—De què parreu?

—Tranquils, quan arribi el moment ho sabreu—va contestar la Lia.

La sergent va treure una targeta de la butxaca i va marcar un número.

—Senyor Tubert?

L'Ona es va posar a caminar pel menjador. Es mossegava les ungles. Era una mania que feia temps que havia deixat enrere.

—És ell, mama, té la mateixa mania d'apujar-se els pantalons amb les travetes.

—Sí, però, ha canviat tant... tenia el cabell llarg i arrissat, i, no era com ara, era petit igual, però molt prim. Duia ulleres i ferros a les dents. I tenia una piga sota l'ull. Però, bé, suposo que avui dia amb cirurgia es pot fer qualsevol cosa. No m'ho haguera imaginat mai—va murmurar l'Ona mentre mirava en Lluç. Estava aterrida—, què està passant? Què vol dir tot això?

Moments després sonava el timbre de la porta. La família Nogué es va posar en tensió.

—Heu de conèixer a algú—va dir la Lia anant a obrir—. Té una història força interessant, ja ho veureu.

Quan en Nil Tubert va entrar al menjador, tres persones el van mirar amb desconfiança. Estava tens i el seu rostre poc amigable no ajudava a refiar-se'n. Per telèfon poca cosa li havia explicat la sergent i no entenia molt bé què hi feia a casa de l'assassí del seu nebot, perquè el cos no s'havia trobat, però n'estava segur que alguna cosa dolenta li havia passat.

—Hola, altra vegada, sergent Trull, doctora?—va saludar amb el cap a la vegada que es mostrava indiferent amb la família Nogué.

—Gràcies per haver respost tan de pressa.

—Estava pels voltants—va dir clavant la mirada en l'Arnau entretant premia la mandíbula—. Buscava algú que m'escoltés.

—La situació ha canviat—explica la sergent—. Ha aparegut nova informació que creiem hauria de saber. Si us plau, segui.

Dos minuts, aquest és el temps que va trigar a explicar-li el canvi de rumb en la investigació. Va escoltar en silenci i a mesura que rebia les noves, la seva cara se suavitzava.

—He fet algunes trucades i sí, va ser a un tal Vidal Bagot a qui van acusar de l'incendi, no a l'Arnau. Com vostè va dir, senyor Tubert, l'expedient va ser amagat, però no esborrat.

—Què?, es pensava que l'Arnau havia provocat el foc?—es va sobresaltar l'Ona—, per quins set sous l'acusava?

—Tot és...—va murmurar fregant-se les temples—... és... retorçat i pervers. Si ell és l'assassí de tots els joves...

—Eh, eh, de què coi parla?—va preguntar en Lluç—, què vol dir amb joves?

—No els han explicat res? Vejam!, malament i de pressa, diré que abans que l'Àgata, quatre joves més van desaparèixer. Mai s'han trobat els seus cossos, si és que els van matar, que segur que sí. Investigant vaig descobrir que tot tenia relació amb l'incendi que podia haver arrasat el poble ara fa uns anys, del qual, erròniament, pensava que tu, noi—va dir assenyalant l'Arnau—, eres culpable. Em fa molta mala espina tot aquest assumpte... en les darreres hores he estat pensat i pensant, i sempre arribo a la mateixa conclusió, qui estigui darrere de tot això, està intentant culminar una venjança. I ara ho entenc millor, perquè amb l'Arnau no m'encaixaven les peces, però, ara... ara està tot molt més clar... i em temo que poc temps ens queda...

—Què vol dir?—va preguntar la sergent Trull.

—No ho veuen? Tota persona que aquella nit va acusar en Vidal Bagot d'haver provocat l'incendi, és a dir, tots els qui formaven part de la colla de l'Eulàlia Solell, han patit alguna desaparició a la seva família o coneguts, perquè en el cas del meu nebot, la meva germana era sòcia d'en Roger Ferrer. A més, hi ha dos noms que, si bé ningú del seu entorn ha desaparegut, sí que van patir un accident mortal quinze anys després de l'incendi, altra coincidència?

—Mortal? Qui?

—L'Eloi Codina i la Marta Serra.

—Si, els recordo—va murmurar l'Arnau—. Sortien junts.

—Doncs, aquest dos es van casar i van marxar a viure a la Cerdanya. No van tenir fills i relacionat amb ells no hi havia ningú que encaixés amb el patró, però, patapam! Quinze anys després, el seu cotxe misteriosament cau per un precipici. Sí, tot això és una venjança molt ben planejada i...

—...ara queda el gran final—murmura l'Ona, rebent una mirada d'aprovació per part d'en Tubert.

—Massa informació en poc temps, però—la sergent Trull es va dirigir als Nogué—, si això és veritat, estariem parlant d'un assassí en sèrie a Osona i l'Arnau seria l'única persona que el podria acusar.

Uns segons de silenci els van ajudar a pair el cop. L'Arnau encara estava en perill.

—Però, jo... la Carla Pons va ser una de les víctimes?—va preguntar l'Arnau encara amb les idees confuses.

—Sí, ho sento, noi, però les meves informacions indiquen que va ser la primera a desaparèixer. Tot té relació—va respondre el detectiu comprovant informacions a la tauleta tàctil que duia—. Sí, aquí està. Un es pot canviar el nom, però no la data de naixement. Valentí Badosa, vicepresident 2n del Consell Comarcal d'Osona... segons això, va néixer l'any 1972 a Barcelona, és a dir—va tancar els ulls per a calcular mentalment—, tenia quinze anys l'estiu de l'incendi, altra vegada el número màgic, coincidència?

Llavors la Lia va posar el dit en la nafra.

—Fins aquí estic d'acord amb vostè, tot encaixa, sí, no obstant això, l'Àgata no tenia quinze anys i, si és el mateix assassí, no ho entenc, perquè els Nogué s'escapen a la seva metodologia. No veig què hi poden tenir a veure, la veritat. Quin motiu tenia en Badosa o Bagot, o com es digui, per a matar l'Àgata?

—El gran final som nosaltres... és l'Arnau—va tornar a murmurar una Ona capcota—. El vol a ell, per això ha vingut aquesta nit... el vol a ell... ara fa quinze anys, no ho veieu, el vol a ell...

—Eh, Ona, què passa?—va preguntar la doctora Lia agafant-li la mà—, de què parles?

I ho va xerrar: pel que es veu, quan es va declarar l'incendi aquell estiu, en Vidal no hi era, va arribar més tard a la festa que havien muntat. De fet, va ser ell qui, mentre esperaven els bombers, els va ajudar a controlar-lo abans que arribés a la bardissa que rodejava el poble. L'Eulàlia, se suposa que espantada perquè pensava que si l'acusaven de res podria anar a la presó, va decidir passar-li tota la responsabilitat al Vidal, i la resta del grup, que no volia tenir a la gran faraona en contra, li va fer costat. Tots van mentir. Tots van callar.

—Mare meva, és... és terrible—va dir la Lia.

—I tu ho saps, perquè...

—... me'l vaig trobar aquella nit, en calçotets i corrents pel poble. Plorava mentre m'explicava que estaven tots beguts i que l'havien obligat a beure també a ell i es trobava marejat, ni ell sabia com havia estat capaç d'arribar fins al poble...

L'Ona va ajupir el cap, avergonyida. Els sanglots no la van deixar continuar.

—Li va dir—va continuar en Lluç—, que els havia ajudat amb el foc, però que igualment l'havien acorralat i que llavors l'havien començat a pegar, que li havien tret la roba i les sabates perquè no pogués fugir. L'Ona m'ho va explicar tot quan va arribar a casa.

Tothom els escoltava en silenci.

—Estava espantadíssim, perquè per uns instants es va pensar que l'anaven a matar i jo... jo li vaig dir que callés, que no podia dir res perquè els Solell li amargarien l'existència, tal com havien fet amb nosaltres, amb el nostre fill. Anava borratxo i era creïble la seva culpabilitat... en fi, que el vaig ajudar a arribar a casa seva i li vaig tornar a dir que no digués res...

—Però, Ona... —sols va aconseguir dir la Lia mostrant una expressió perplexa—, si això que dius és cert...

La resta l'observava amb cara de circumstàncies.

—Si, ho sé... li vaig dir que el millor que podia fer era mantenir-se al marge—va murmurar l'Ona que no deixava de somicar—, i l'endemà, quan el van detenir perquè tota la colla l'acusava, vaig callar. Ja en tenia prou amb les burles que patia l'Arnau.

—Mama...

—Què?, què volies que fes, eh? Tu potser no ho recordes, però aquells dies van ser molt durs. L'Eulàlia t'havia estat mortificant i vas patir un brot. Fins i tot vam trucar a la Lia. Aquell vespre havies fugit i després... jo... jo no volia veure't patir més. I llavors aquella nit la mala pècora va venir a veure'm. Em va dir que sabia que jo havia ajudat en Vidal i que si parlava... va dir que t'havia vist a l'incendi i que li seria fàcil fer que els altres diguessin que tu també hi estaves implicat... en fi. Aleshores vas arribar a casa, estaves més tranquil, però feies olor de fum. Si venia la policia els seria fàcil acusar-te...

vam marxar l'endemà. Dies més tard vaig saber que havien acusat en Vidal i que, gràcies a un jutge amic íntim dels Solell, l'havien condemnat a passar uns mesos reclòs en una institució per a menors. Després van passar les setmanes, els anys... i tot va quedar oblidat.

—Ho recordo, mama—va dir traient un quadern de la seva bossa—. Aquesta matinada, quan el somni m'ha despertat, l'única cosa que he pogut apuntar en aquest diari ha estat: foc, testimoni i silenci. No sabia què volia dir i ara... el record encara és confús, però sé que la Sira hi era, també. Estàvem al roure i parlàvem. Estava enfadada i volia que fes mal a la gent. Jo li vaig dir que no i llavors... feia olor de cremat i una resplendor il·luminava una part del bosc. M'hi vaig apropar. Entre crits l'Eulàlia i companyia intentaven apagar una gran foguera... estava prohibit fer foc al bosc. Un cop de vent va esvalotar les espurnes i es va encendre el sotabosc... va anar tot massa de pressa. Va arribar ell, en Vidal. Recordo que va començar a donar ordres, mentre amb una branca intentava apagar el foc, que ja cremava alguns arbres. Llavors es van sentir sirenes i tota la colla el va encerclar... jo... vaig voler ajudar-lo, de debò, però la Sira em va aturar. L'Eulàlia em mirava i jo... vaig tenir por.

—Sabent això—va dir la sergent Trull amb un to gèlid—, ara es poden entendre moltes coses, però, bé, suposo que tot és trobar-s'hi, no?

A l'Ona no li va agradar la condescendència amb la qual va parlar.

—Perdoni—li va dir agafant-li suaument una mà—, però ja m'agradaria veure-la a vostè en una situació similar, tot i que espero que mai hagi de passa-ho, perquè no és agradable.

—Té raó, Ona, no sé què hagués fet, però sí que crec que...

—Pensar-ho en fred és més fàcil.

—Sí, és clar que sí—va ficar-s'hi en Tubert—, però estic segur que si un adolescent hagués vingut a demanar-me ajuda, no li hagués negat. Puc entendre els motius que els van dur a actuar d'aquella manera, però, és que... si s'aconsegueix relacionar tot això de les desaparicions amb en Badosa... el meu nebot... no ho veuen? Si aquella nit...

—Què vol dir? Que és culpa nostra?

—Bé, potser directament no, però...

—Això sí que no! No!—el crit d'en Lluç va ressonar a la sala com un tro. S'havia assegut al sofà fent companyia a l'Ona—, per aquí no hi passo! Ens vam equivocar?, sí, però la responsabilitat dels seus actes a nosaltres no ens l'encolomi.

—De debò m'està dient que ara mateix no pensa que tot podia haver estat diferent si aquella nit l'hagués ajudat?

En Lluç es va aixecar per a encarar-se al detectiu.

—Ens acusa de res?

—No, no soc jutge ni policia, però hi ha coses que són faves comptades—i assenyalant la sergent afegeix—, i no crec que sigui l'únic que ho pensa.

—No s'ha vist mai pressionat pel seu entorn?—va preguntar la Lia, qui també se sentia decebuda, amb tot, era capaç d'anar més enllà—. De debò que mai ha hagut de decidir si vostè o els altres?, si la seva família o la dels altres?, ostres, doncs, ha tingut sort. Miri, a mi també m'agrada pensar que en un cas semblant hagués fet una altra cosa, però, qui sap. A més, que et passi una cosa així d'adolescent, et pot marcar, però no ha de dur-te a ser un psicòpata, hi ha moltes més coses al darrere. És un cas que s'hauria d'estudiar... és que és impossible assegurar res sense saber.

—Si l'hagués ajudat... —va murmurar l'Arnau col·locant-se al costat del seu pare.

—No, no, va vagis per aquí. Res ha estat culpa teva, ho entens, oi?—li va dir en Lluç, abraçant-lo—. Res ha estat culpa teva ni nostra. No els escoltis. El que li va passar a l'Àgata, no té res a veure amb tot això.

—Com pots estar-ne tan segur, papa?

—Perquè aquest home és un malalt. Segurament la va veure sola i... no veus que és massa casualitat? És un malparit que va veure una oportunitat, res més. Ningú coneixia l'Àgata, o et penses que us estava esperant? No vam dir-li a ningú que veníem, així que no, ni tu ni nosaltres som responsables de res.

L'Arnau es mirava son pare poc convençut.

—M'he penedit moltes vegades—va asseverar l'Ona, qui seguia buscant potser no el perdó, però sí comprensió—, però no s'atreveixin a jutjar-nos, perquè no tenen ni idea de què era capaç de fer la família de l'Eulàlia. Les coses no són com ara.

—Jo no els jutjaré, però tampoc em vulgui fer creure que som iguals, perquè no en sap res de mi. Però ara ja és igual—el posat de la sergent seguia sent seriós—, perquè ara el que hem de fer, és aturar a aquest dement.

—I se sap per on para?—va preguntar el detectiu encara visiblement enutjat. Si es quedava allà, era perquè tenia l'esperança d'estar present quan atrapessin a aquell cabró—. Perquè aquesta casa ara mateix és un fortí, no crec que s'atreveixi a venir, però, si vol l'Arnau, segurament intentarà fer-li mal en un altre moment.

Tots van mirar la sergent.

—Encara el busquem. Coneix bé tota aquesta zona i pot haver-se amagat en qualsevol lloc—no va passar-li desapercebut que l'Arnau s'havia estremit—. Tranquil, com ha dit el senyor Tubert, ningú podria entrar aquí sense ser vist.

I dit això li va oferir un minso somriure.

La confessió de la família Nogué havia enxampat a tots per sorpresa i l'ambient s'havia transformat. I ara ells s'abraçaven tristament entretant el detectiu Tubert escodrinava l'exterior a través del finestral, i l'Arnau contemplava el terra en silenci.

—Bé, tot això està molt bé, però, necessitem proves, perquè fins ara només tenim la paraula de l'Arnau i les investigacions seves, senyor Tubert—va deixar anar la Lia—. Vajam, com ho podem provar? Com el podem relacionar amb tot el que sabem? Si volem que algú ens faci cas, alguna cosa hem de donar, no va així la justícia?

Silenci altre cop.

—La caixa!—va repetir el noi per segona vegada—Això us volia dir abans. Vaig amagar-la al camí dels esbarzers.

I va explicar que: quan va aconseguir reaccionar després de veure com en Vidal assassinava l'Àgata, estava tan rabiós que volia matar-lo. Ni li va passar pel cap anar a buscar ajuda, només volia colpejar-lo, cosir-lo a punyalades, i, per això va anar fins a

casa seva. Es va amagar darrere uns esbarzers que hi havia davant i des d'allí va veure com trastejava pel garatge. També va observar com es treia la samarreta i s'eixugava la suor amb un mocador. Duia una cadena penjada al coll. Semblava d'or o plata, perquè brillava amb la llum del fluorescent. Aleshores va veure com agafava una petita caixa i es treia la cadena. L'Arnau va suposar que hi duia una clau penjada, perquè va obrir la caixa amb allò. En aquell moment alguna cosa, potser el timbre o el telèfon, no ho va saber distingir, va fer que tornés a la casa i llavors ell s'hi va colar. El molt cabró havia guardat el penjoll de l'Àgata dins d'aquella caixa i no era l'únic tresor que va trobar, hi havia altres coses, una polsera, arracades, algun rellotge... aleshores va pensar que allò podia ser important i ho va agafar tot, la caixa i la roba que s'havia tret. Però va sentir que ell tornava i no hi havia temps. Ho va enterrar al camí dels esbarzers, el que hi ha darrere casa seva, excepte el penjoll de l'Àgata, que se'l va quedar, per això el duia quan la policia el va trobar, ara ho podia recordar...

Tan bon punt va acabar la declaració, la sergent Trull va demanar iniciar una investigació i l'immediat escorcoll del garatge i la casa d'en Vidal Bagot, abandonada des de feia molts anys, així com de la zona dels esbarzers que hi havia a prop. El jutge de torn no s'hi va oposar.

—Arnau, per què no vas parlar la nit que l'Àgata va desaparèixer?, per què no vas dir res de tot això?

—No ho sé... és que... quan hi penso encara és tot negre. Recordo vagament què va passar fins a amagar la caixa i llavors sentir una gran pena, un ofec al pit... després tot és buit.

—Ja arribarà.

—Sí, has d'anar poc a poc, Arnau, no vulguis resoldre-ho tot en un dia—va deixar anar la Lia—. Si vols una valoració professional, et diré que crec que aquella nit la por va bloquejar el teu cervell i que et va traumatitzar fins al punt de no voler viure la realitat. La teva ment va reaccionar creant un escut alternatiu al seu voltant. Et va protegir. És increïble.

La doctora, visiblement emocionada, va abraçar-lo. Feia massa temps que esperava aquell moment.

—Per cert—li va xiuxiuejar, dolçament—, has de donar les gràcies a la Sira, ella m'ha avisat que estaves en perill... cuida-la, per què sempre ha cregut en tu...

23

—Se sap res?

—No, Ona, encara no—comenta la sergent Trull—, però no es preocupi que apareixerà.

—Ja...

Amb la calma les emocions havien tornat a lloc. Encara es notava tibantor en l'ambient, amb tot, el temps se'ls tirava al damunt i no era hora de retrets.

—I entretant què fem? Ens quedem de braços plegats?

—Lluc, hi ha agents escorcollant la casa i hem posat controls a totes les sortides del poble i a les carreteres més properes, alguna cosa trobarem. A més, segur que la caixa encara hi és, tinguem paciència.

—N'hem tingut molta tots aquests anys—va murmurar l'Ona—, molta.

—Cadascú ho ha patit a la seva manera—va desfogar-se el detectiu, l'únic que seguia sent molt crític amb l'Ona—, uns pitjor que uns altres.

L'Ona va voler respondre-li, però en Lluc la va aturar.

Quatre secs cops els van fer mirar cap a la porta. Allà un agent dels mossos espolsava enèrgicament una mena de quadern, si més no, unes quantes fulles unides per un clip.

—Hem trobat això al garatge. A terra. Serà millor que ho llegeixi, sergent. Fa posar els pèls de punta.

La cara de la sergent Trull mentre fullejava aquell quadern, era un poema. A cada pàgina que passava més s'enduria el seu rostre.

—Això és... mare meva, és... és un diari. El diari d'un assassí—va dubtar un segon abans de continuar i va mirar la família Nogué—. No sé si...

—Què passa?, què hi diu?—va inquirir en Lluc.

—És massa gros—i dit això es va aclarir la gola.

Estimada Ona,

T'escric aquesta carta per a no oblidar, perquè el plaer és efímer i a la fi el record desapareix. Potser sí que queden les imatges, però, per a mi, no són suficient. I és que la seva aterrida mirada en saber que anava a morir, la seva olor, la suavitat de la seva pell... les tremolors del seu cos... no et pots arribar a imaginar el plaer que m'aporta en recordar-ho. Per això t'escric, per a no oblidar.

Creu-me si et dic que encara no entràveu dins l'equació, t'ho ben juro, ni ella, perquè «era massa gran», però va ser veure-la amb aquell ram de flors i odiar-la. I quan vaig saber qui era, doncs, ella mateixa m'ho va dir quan li vaig preguntar què hi feia allà, et vaig recordar a tu aquella nit, fugint de mi quan et vaig demanar ajuda. Era un nen i tu adulta, m'hauries d'haver ajudat!, però vas tenir por, et vas acovardir quan vas escoltar el nom dels Solell, els grans Solell! I després vas callar... si haguessis donat la cara, si haguessis parlat... però, no, en comptes d'això vau desaparèixer, covards! La mort de l'Àgata és culpa teva i solament teva.

Et diré que no li vaig donar opció, ja que vaig atacar per darrere, però és que no podia perdre-la. Era el moment. El seu innocent somriure i la seva dolça veu van despertar el dimoni que dorm dins meu. I una altra cosa et diré, has de sentir-te orgullosa, perquè poques són les afortunades que poden gaudir d'ell; del meu dimoni, vull dir, i ella ha estat una de les més importants.

No entraré en detalls escabrosos perquè és el nostre secret i a ningú més l'incumbeix. El que sí que faré és elogiar-la, ja que els cops encara em dolen. Va lluitar valentament i això l'honora, la veritat. Poques víctimes ho fan. I si t'ho estàs preguntant, et diré que sí, que per culpa del seu coratge vaig haver de matar-la abans de culminar el ritual. Entono el mea culpa per no haver pogut compartir l'experiència. Però ja no ho puc arreglar. Tot el que puc fer és millorar per a moments futurs.

Bé, vull acabar demanant perdó al teu fill, l'Arnau. Ha estat i serà un gran cap de turc. Callat. Sumís. Boig. El millor, t'ho ben asseguro. A ell li demano perdó, com t'he dit, però a tu et dono les gràcies per regalar-me la seva vida. Potser algun dia sabrà que ell no és culpable de res, entretant, estimada Ona, continuaràs patint.

La vídua borda, 1995

El silenci era asfixiant. Tothom mirava a terra.

—Ona... és...

—Mama, ho veieu? Ho veieu com sí? L'Àgata...—el noi li va donar l'esquena un segon, abans d'encarar-se a ella. Plorava—, ho veieu com va morir per culpa nostra?

—No, això no és així... nosaltres no sabíem que passaria això! No ho podíem saber!

—Faves comptades...—va murmurar en Tubert.

—Calli d'una vegada!—va bramar l'Ona.

—Ho sé, però és així, vam ser uns covards i per això aquell cabró la va matar! Tots aquests anys... em mereixo haver estat tancat. Entre tots la vam matar!

—Eh, eh, au, tranquil·litat—demanava la Lia interposant-se entre mare i fill—. Això no és així i ho saps, Arnau.

—Si haguéssim parlat, si haguéssim explicat què havia passat aquella nit, estaria viva! Ells i potser la resta!

A la vegada que l'Arnau li donava un cop de peu a una cadira, en Lluç intentava calmar-lo. Va mirar l'Ona. Estava desfeta. Va agafar la mà del seu fill i van seure al costat de la mare.

Aquells segons de silenci els van agrair.

—Hi ha més cartes. Totes són iguals—la sergent Trull, sense perdre el semblant seriós va passar el quadern de cartes al detectiu Tubert qui, en veure el nom del seu nebot en una d'elles, no es va poder estar de plorar—. Ho sento, de debò que sí.

I entretant llegia la carta, més intents era el seu plor.

—Gràcies, però saber què va passar, en el fons és tranquil·litzador. Per fi la meva germana podrà descansar, sí, és dur, però...

El sospir d'assossec que va deixar anar, va fer que la sergent Trull mirés la Lia i somrigués. Ara l'entenia. Ara sabia què volia dir amb allò del seu germà.

—Bé, n'hi ha una per cada desaparició i d'altres que, pel que veig, no tenen res a veure amb la colla, perquè hi ha noms que no reconec.

La Lia, la sergent Trull i el detectiu llegien les cartes per a treure'n l'entrellat. Els Nogué, continuaven somicant asseguts a sofà.

—Assajos dels crims reals?, o potser necessitat de sang. No soc experta, però he llegit que de vegades els assassins, tot i tenir un pla, els cal xuts d'adrenalina i cometten crims que no tenien previstos.

—I el molt psicòpata ho signa tot amb un dibuix de la flor lila—va murmurar l'Arnau.

—Segurament és la seva marca, quin horror.

—Un segon, aquesta última carta és diferent—i en Tubert llegeix.

Estimada Eulàlia,

Sé que esperaves el moment i, per fi, ha arribat.

Ja soc aquí!

Quan lentament ha crescut la teva filla, l'Adriana, semblava que no arribaria mai als quinze, però ja hi és. Per fi puc culminar la meva venjança!

A ella li tinc preparada una gran sorpresa, tenint en compte que TOT VA SER CULPA TEVA, QUE VAS MENTIR. Vas fer conxorxa amb els teus i em vau encolomar

un delicte que no havia comés. Jo us vaig ajudar aquella nit. Vaig jugar-me la vida apagant el foc amb branques, intentant que no s'estengués... per què ho vau fer? Per què em vau esguerrar la vida?

Vaig ser jutjat injustament amb la inestimable ajuda del teu pare, qui va encarregar-se que tot es fes tan ràpidament com fos possible. Sempre he sospitat que sabia la veritat, que vau ser vosaltres qui vau provocar l'incendi que va cremar la cabana i que gairebé crema el Roure de la Senyora i, de retruc, el poble, sí, segur que sabia que vau fer un gran foc i que vau estar jugant a incendiar les ampolles d'alcohol que aquella nit us estàveu bevent i que per això tot va anar tant de pressa... en fi, la rancúnia i l'odi que van créixer dins meu aquella nit, t'esclatarà avui a la cara i la teva estimada Adriana m'ajudarà. El punyal de la traïció li travessarà el cor i no podràs ajudar-la.

Ella no tindrà l'honor de ser enterrada en el cementiri de les vídues bordes, on són els altres, et recordes? La prada lilosa darrere la cabana on tot va començar... sembla tan llunyà... doncs, no serà enterrada perquè tu puguis patir. Prefereixo que la trobis morta, sé com ets i aquest dolor serà el pitjor que puguis sentir mai.

I l'espero.

I el desitjo.

Acabar dient que no serà la darrera. En aquests anys he perfeccionat l'art de la mort i he experimentat sensacions que m'han transportat a un estat d'èxtasi impossible de recrear amb cap altra cosa. No puc deixar-ho. Soc addicte. I tot gràcies a tu, estimada Eulàlia.

La vídua borda, 13 d'agost de l'any 2010

—Està escrita a mà—diu la Lia—. Sembla escrita amb pressa i té data d'avui.

—Però, què...?

—Llavors què vol dir?, que aquest assassinat encara no s'ha comès?

—De pressa, on viu aquesta tal Eulàlia?—pregunta la Lia—. Aquesta carta és improvisada, segurament l'ha escrita quan ha sabut que havia estat descobert, no ho veieu?, vosaltres no sou el gran final, és l'Eulàlia!

—Què?

—L'Adriana!—va cridar en Lluc—, a la carta deia que tenia quinze anys.

—Sí, els va fer fa dues setmanes o tres—va afegir l'Ona visiblement nerviosa—, per Déu!

—És clar!—va exclamar la sergent mostrant la carta de l'Àgata—. Com ens hem pogut equivocar? A vosaltres ja us va fer mal atacant l'Arnau.

—On viu l'Eulàlia?—insisteix la Lia.

—A l'entrada del poble. La casa blava.

La sergent Trull va sortir corrents i la resta de policia també.

Hola, Arnau,

Ostres, nano, les últimes notícies que m'han arribat són que has estat donat d'alta de l'hospital, felicitats! Sembla mentida, pensar que ja fa dos anys de la teva fugida i ara, mirant enrere, em faig creus de com ha canviat tot. És una bogeria.

Per fi s'ha aixecat el secret de sumari en el cas de l'assassí de la vídua borda, en Vidal Bagot, i s'ha fet pública la sentència, tot i que per a mi ha estat poca tenint en compte els delictes que se l'imputaven. Al final, no sé si t'ho han dit, van ser onze les víctimes d'aquest animal i, si no hagués estat per tu, haguérem hagut de sumar-ne una més, ja que el van enxampar just quan atacava la filla de l'Eulàlia. Per sort vam arribar a temps i solament ha hagut de superar un dolor psicològic i no pas físic.

Com a policia em dol haver descobert que durant més de vint anys, un assassí en sèrie ha estat campant per la comarca d'Osona i pel Lluçanès. Sí, sembla mentida, noi... a veure, les denúncies de desaparicions hi eren, però no els cossos. I tot i que sempre segrestava les víctimes un tretze d'agost, ho feia a localitats diferents i amb prou diferència de temps perquè no poguéssim relacionar-les. És un cabró molt llest, sí senyor.

I déu-n'hi-do amb el diari que escrivia. És repulsiu. Saps que va declarar que va escriure les cartes per a preservar els seus crims? Llegir-les li feien reviure el moment, sentir-se viu; tot i que els experts creuen que també hi havia un altra motiu, un de molt més fosc: en realitat, la seva intenció era enviar les cartes a les famílies un cop morta la filla de l'Eulàlia. La darrera víctima.

Com va vaticinar la doctora Lia, tres dels crims, el d'en Pau Bel l'any 1999, de Manlleu, la Sofia Prunera l'any 2003, de Borgonya i el Jaume Conreu l'any 2007, de Prats de Lluçanès, van ser una mena d'extres. Textualment en Badosa va dir, «van ser sols placebos. Em van servir per a calmar el meu desig de venjança. Els predadors som pacients, malgrat tot necessitem menjar». Et pots creure el nivell de cinisme d'aquest paio?

Va costar relacionar-los, perquè no seguien el patró establert; ni tenien relació amb la colla ni tenien quinze anys, i tampoc van desaparèixer un tretze d'agost. Saps com ho vam fer?, doncs, amb el mapa de Sant Boi del Lluçanès que es va trobar a la casa d'en Vidal, sí, renoi, si no hagués estat per ell, a hores d'ara encara buscaríem els cossos, perquè el cabró no obria boca sobre això, eren trofeus seus i només ell en podia gaudir. En aquell mapa es veia una zona marcada, el fill de son pare havia enterrat allà els cossos, per això vam poder relacionar totes les desaparicions. I no t'ho creuràs, però eren els terrenys de l'incendi. Els havia comprat en Vidal i havia convertit la zona en una prada de vídues bordes, perquè, segons va explicar, era el que allí creixia abans que tot quedés arrasat. Pel que es veu, aquella nit li van fer menjar unes quantes d'aquestes plantes mentre l'apallissaven. Suposem que per això tots els cossos van aparèixer amb restes d'un ram de vídues bordes al pit. Era la seva signatura.

En fi, resumint, aquella falsa acusació el va marcar per sempre (no m'estranya, perquè va ser molt fort) i aquella colla de mentiders, havien de pagar com fos. Vivia per la venjança i sabia que fent-los mal directament no quedaria satisfet, necessitava més. Fills, cosins, nebots, qualsevol persona relacionada amb ells li servia. Sí, tenia raó quan va autoanomenar-se predador, perquè va esperar anys amagat darrere aquella màscara d'home dedicat al benestar de la gent. Però durant el judici es va veure com era en realitat, ja que en cap moment va sentir pena, al contrari, de vegades, fins i tot somreia. Feia esgarriar. I també es va saber que aquell estiu van anar a parar al poble perquè, segons els pares, en Vidal estava tenint un comportament estrany i els havien dit que això li aniria bé. Altres coses que es van dir són: que havia estat detingut un parell de vegades per faltes lleus, que va ser expulsat de l'institut per mal comportament i per no haver sentit cap remordiment per les coses que havia fet, i que era un mentider malaltís. Alguns experts van concloure que tot el conjunt podia indicar una psicopatia, però que era aviat per assegurar-ho i que es necessitava més estudi per acabar de confirmar-ho.

Tampoc sé si t'han explicat (suposo que sí) que vam trobar la caixa i tots els trofeus. I la roba tacada. Aquestes proves van ser essencials. Al principi dubtàvem, perquè

pensàvem que potser s'havien malmès o les restes s'havien pogut corrompre pel temps, però, no, estava tot molt ben guardat.

També ens va explicar que aquella nit es va posar molt nerviós quan va tornar al garatge i va veure que ni la caixa ni la roba hi eren. De seguida va sospitar que havies estat tu i per això va tornar on havia deixat el cos. Tu ja no hi erets i tampoc hi havia policia. Va veure la barra de ferro i va recordar que l'havies agafat amb les mans nues. Les teves empremtes havien de ser-hi. I també va veure el vòmit. Tot estava a favor seu. Tal com va escriure a la carta, vas ser el cap de turc perfecte. Va recollir totes les proves que va veure, inclòs el ram trencat que havies agafat del terra, i va anar cap un clot que coneixia. Un com allà, va llençar el cos i va col·locar les evidències al costat, per a després tapar-ho bé amb unes branques, perquè sabia que d'aquesta manera trigarien a trobar-la. Llavors, va anar a buscar-te. Quan et va veure deambulant pel carrer, estaves fos. Ho va aprofitar. Tot això no ho has pogut recordar encara i segons la Lia, potser no ho faràs mai. Bé, la qüestió és que et va amenaçar, a tu i als teus pares. Et va dir que si deies res li faria el mateix a la teva mare. Fins i tot va ser capaç de fer-te dubtar de la teva innocència. Guaita, tu, quina xerrameca tenia! En fi, va acabar d'enfonsar-te.

I aquí entra la Sira. Creu-me si et dic que somric mentre escric això. Parlant amb la Lia, després que tu li donessis permís, vaig saber que la teva gran amiga imaginària va sortir al rescat aquella nit. Va ser ella qui va alçar la muralla al teu voltant per a protegir-te, com sempre havia fet. És increïble com va actuar el teu cervell.

En la conversa amb la Lia he pogut aclarir molts dels dubtes que tenia sobre el teu cas. Entenc que no volguessis enfrontar-te a la realitat, probablement havent presenciats l'assassinat de la meua xicota, jo tampoc ho faria. I ara també puc entendre perquè el teu món es va aturar aquella nit del tretze d'agost. No puc ni arribar-me a imaginar com et vas sentir en descobrir el cos de l'Àgata ni quan vas recordar... sí, ara sé que aquella nit vas entendre que la Sira no era real, que no existia. De veritat, em sap molt de greu que compreguessis d'aquella manera que mai vas salvar la papallona. El teu cervell va patir una mena de curtcircuit barrejant la realitat i la ficció. Moltes vegades havies explicat a la Lia que aquella nit vas somiar

que l'habitació cremava i que t'ofegaves. Ella creu que va ser així com vas decidir renéixer en el teu propi món. No volies recordar. No volies patir. I és normal, Arnau.

Eres un nen tímid. La Sira era l'empenta que necessitaves, per això et vas refugiar en ella. Amb ella reies, jugaves, cridaves i cantaves sense vergonya. No et pensis, però de vegades a mi també m'haguera agradat tenir la meva Sira particular.

I va arribar l'Àgata. Ella va substituir la Sira.

Això que et diré ara sé que és difícil d'assimilar, però m'han arribat veus que et sents culpable de la mort de l'Àgata i de la resta. No ho ets!, aquí, l'únic responsable de tot, té un nom, Vidal Bagot.

Ep, suposo que tot això ho saps, però t'ho explico perquè és l'única manera que tinc d'entendre-ho. Si ho plasmo al paper, és més fàcil per a mi, perquè són conceptes que escapen a la meva raó.

Ah, per cert, també sé que tant la parella dels ocells, com els amos dels cotxes van ser molt comprensius i van retirar les denúncies després d'explicar-los el teu cas. És bo saber que encara queda gent bona al món.

Bé, molta sort en la teva nova vida, te la mereixes. I si algun cop necessites res, fes-me un truc.

Cuida't molt Arnau, una forta abraçada i records als teus pares.

Sotsinspectora Txell Trull

—De qui és la carta?—li va preguntar l'Ona.

—De la sergent Trull, encara que veig que ha ascendit, bé per ella. Diu que ja ha acabat tot i que en Vidal ha estat declarat culpable.

—Ja era hora, capità. Per fi podràs descansar.

—Sí, d'alguna manera suposo que sí.

Durant aquells dos anys, a més d'haver de declarar a distància en el judici de l'assassí de la vídua borda, l'Arnau va haver de fer front a molts canvis. El substitut de la Lia al capdavant de la clínica, convençut de la recuperació total del noi i amb el consentiment d'un jutge, va decidir que ja estava preparat per viure en el món real i li va donar l'alta. Havia recuperat el seny i, encara que havia de continuar amb les sessions de teràpia, ara ja era un home lliure. Amb quaranta anys i tota una vida al davant, gaudia cada moment de llibertat al costat dels seus pares, a Sant Boi de Lluçanès, on, per primera vegada en molts anys, va sentir l'escalf del poble, a més de rebre unes disculpes, amb la boca petita, per part de l'Eulàlia. I aquest cop sí que va començar la universitat, el seu somni seguia ferm, volia ser entomòleg. Volia conèixer de ben a prop el món de les papallones, aquells bells i delicats insectes que encara avui en dia el tenien fascinat...

Dos anys havien passat. Dos anys des que va començar el dia que, de nou, canviaria tot en la seva vida i allà es trobava, a l'ombra del seu estimat roure.

—Us heu pogut perdonar?

—Sí i no. No ens faig culpables de la mort de l'Àgata ni de la resta, però sí responsables. No sabíem què tot allò passaria, però... no sé, és difícil. De vegades hi penso i...

—És molt normal. Però no us heu de castigar, dur aquesta càrrega per sempre... uf, no sé si jo ho podria aguantar.

—Ho sé. Ha estat dur, perquè tots els de la colla van patir prou amb les morts dels seus i al declarar... han hagut d'aguantar la tempesta mediàtica, que no ha estat precisament amable. Bé, com a mínim els delictes que se'ls podien imputar ja han prescrit, tot i que a molts la vida els ha canviat dràsticament. No sé, van fer molt de mal,

sí, però, ells no van matar ningú. Crec que en Vidal va ser molt cruel castigant innocents pels pecats dels altres. Sí, molt cruel.

—No et torturis, Arnau. No podem fer-hi res. Com a mínim les famílies ja descansen.

—T'ho creus?

—Han pogut enterrar els cossos, això ja és un què. Ja no els han de buscar més.

—Ja... de vegades penso en la ironia de tot això, saps, perquè si aquella nit al centre no hagués reconegut al Vidal quan va sortir a les notícies, si no hagués vist aquella mirada d'odi... pensant-ho ara amb el cap fred, crec que va ser això el que em va posar nerviós i em va fer esclatar, sí, era la mirada d'un assassí, t'ho juro, mirava explicant al món que pretenia continuar amb la seva obra per a engrandir la seva vitrina de trofeus. La vitrina de l'assassí de la vídua borda.

—Tu ho vas evitar, així, doncs, ets una mena d'heroi!

L'Arnau va riure.

—Ei, per cert, encara no t'he donat les gràcies.

—Les gràcies, per què?

—Per haver-me salvat la vida. Si no haguera estat per tu, la Lia no s'haguera despertat i no...

—Au, calla!, no vull recordar aquella nit. Jo no vaig fer res, només complir el teu desig... el recordes?

Amb els ulls tancats va sospirar. Era feliç.

—Com oblidar-ho. El recordo molt bé... vaig desitjar que sempre estiguessis amb mi, Sira.

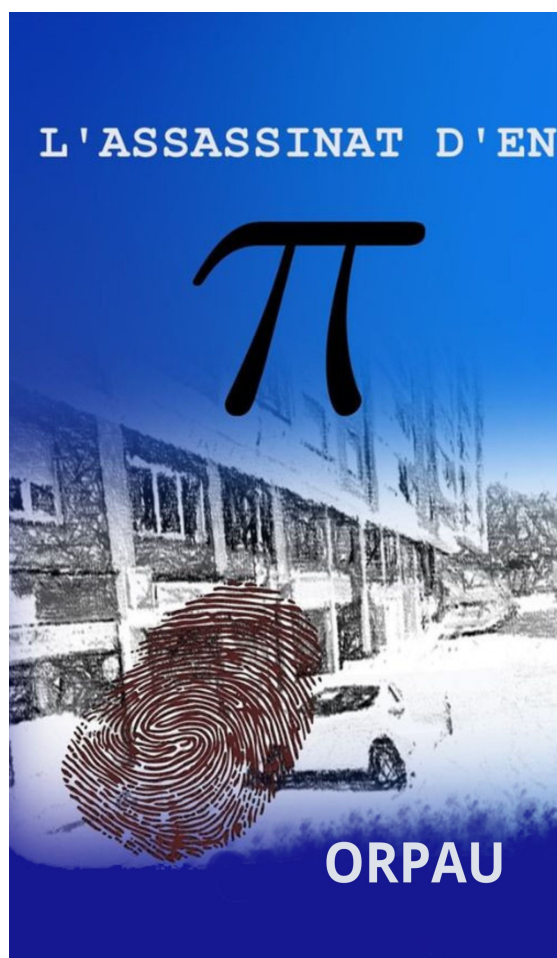
—I aquí estic.

I allà, amb el cap recolzat al tronc d'aquell vell arbre, va deixar-se emportar una vegada més pels seus somnis i en pocs segons es va trobar corrents entre les vídues bordes i les papallones que voletejaven sense parar.

Els crims de la vídua borda

Ni un instant de soledat pel Roure de la Senyora.

ALTRES PUBLICACIONS

MÉS CONTINGUT A:

WWW.LECTURAENCATALA.CAT

Els crims de la vídua borda